

CVETJE

XLVIII.
LJUBLJANA

1931-VIII.
AVGUST

P. KRIZOSTOM:

Ko je bila Marija vzeta v nebo . . .

(Za 15. avgust.)

Ko je bila Marija vzeta v nebo,
pustila je na zemlji svoje skrbno oko,
pustila je svoje presladko Srcé
in svoje čudovito bogate roké.

Ali naj Vam njeno srce razodenem
in ljubezen materinsko do otrok?
Ali naj vam razodenem
vso belo skrivnost njenih rok
in sijajno luč njenih oči?

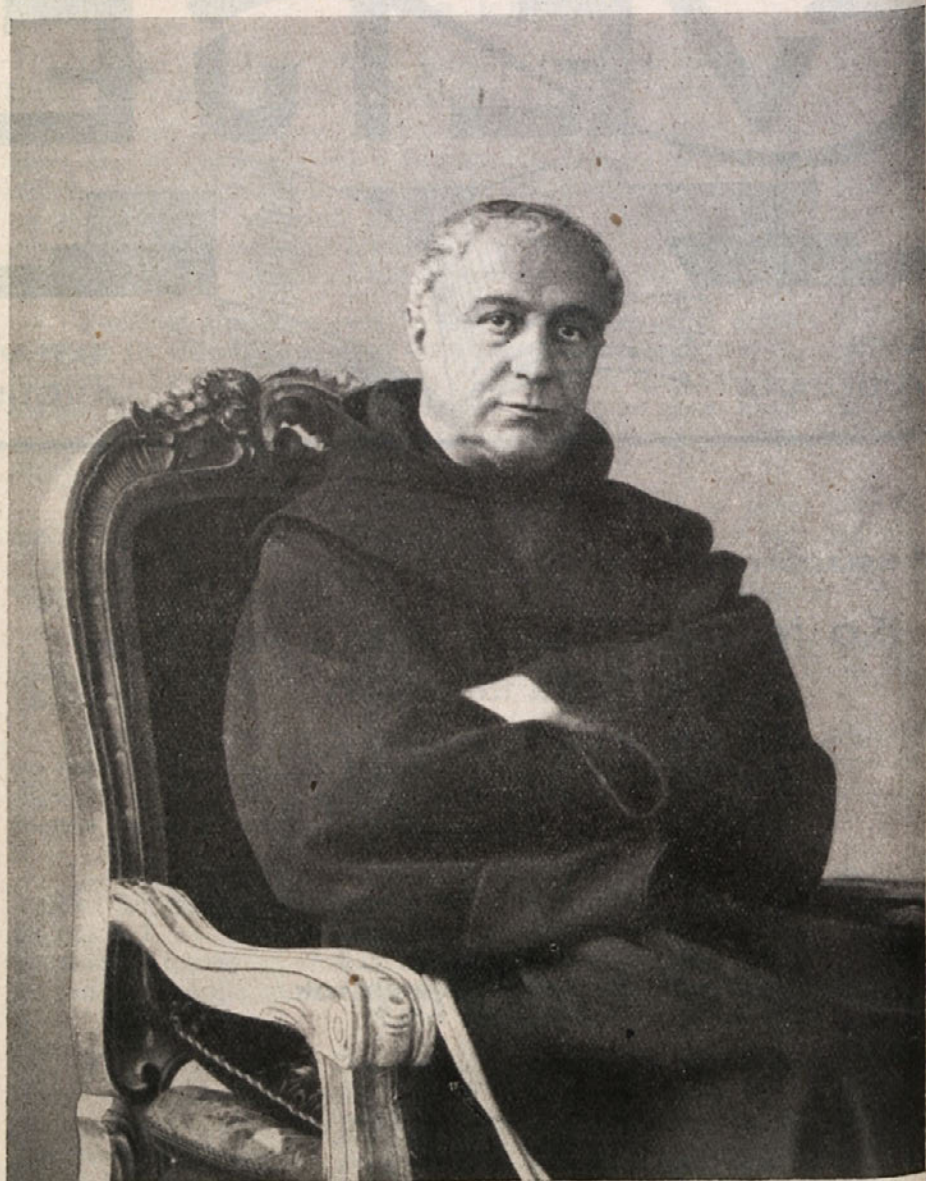
Morda ne veste,
kje Mati vaša živi? —
Najde jo tisti, kdor jo išče.

Marijino srce je svetišče;
njene roke so oltar
in njene oči so božje luči žar.

Pojdi in položi v skodelico srebrno
čistega srca deviški dar!

Mati ti bo dala svoj smehlaj
in ž njim vso srečo, ves detinski raj.

Ko je bila Marija vzeta v nebo,
pustila je na zemlji svoje skrbno oko,
pustila je svoje presladko Srce
in svoje čudovito bogate roke.

P. Bonaventura Marrani S. P. M.
Gen. Min.

Generalni minister frančiškanskega reda: P. Bonaventura Marrani.

**Generalni minister frančiškanskega reda
blagoslavlja zavarovalni odsek III. reda
„Pax et bonum“.**

Segreteria generale
dei Frati Minori.
Via Merulana, 124.
S. Antonio.
Protocollo 15.

Roma (Q. 124) 25. Junii 1931.

R. P. Angelico Tominec O. F. M.
Prov. Sloveniae Filio,

Ljubljana.

Carissime Pater,

Semper parati ad approbanda et laete collaudanda quae ad maiorem Dei gloriam ac animarum salutem a Nostratibus suscipiuntur opera, peramanter propterea et toto cordis affectu impertimus Seraphicam Nostram Benedictionem illi charitatis officio quod Paternitas Tua insimul cum Sodalibus Tertii Ordinis S. P. N. Francisci istic in Slovenia existentibus instituisti, assecurationem scilicet in favorem eorum Sodalium eiusdem Tertii Ordinis, qui ob senectutem vel adversam valetudinem secus inopia premerentur.

Augurantes, ut multi ad successum rei susceptae cum christiana generositate auxilium suum praebeant, Divinam precamur Bonitatem, ut tam huius operis auctoribus quam ei faventibus largiter benedicat ac copiose eos remuneretur pro actuoso eorum proximi amore.

Paternitatem Tuam tandem fraterne salutantes persistimus,

Reverende Pater,

totus tuus in SS. Corde
Fr. Bonaventura Marrani O. F. M.
Min. Glis.

Generalno tajništvo
reda manjših bratov.
Merulanska cesta, 124.
Kolegij sv. Antona.
Štev. 15.

V Rimu, 25. junija 1931.

Č. O. Angeliku Tominec, O. F. M.
članu Provincije Slovenije.

V Ljubljani.

Predragi oče,

Vedno pripravljani, da odobrimo in z veseljem pohvalimo dela, ki se v večjo čast božjo in v zveličanje duš od naših sobratov zasnujejo, zato z vso ljubeznijo in z vso prisrčnostjo podelimo naš serafinski blagoslov temu delu ljubezni, ki ga je tvoje očetovstvo zaeno s člani tretjega reda našega svetega očeta Frančiška bivajočimi v Sloveniji započelo, namreč zavarovanje v prid onih članov istega tretjega reda, ki bi zavoljo starosti ali slabotnega zdravja sicer trpeli pomanjkanje.

V prepričanju, da mnogi za razvoj započete delo s krščansko velikodušnostjo nudijo svojo pomoč, prosimo božjo Dobroto, da tako

započetnike tega dela, kakor one, ki ga pospešujejo, bogato blagoslovi in jim obilno poplača njih dejansko ljubezen do bližnjega.

Končno Tvoje očetovstvo bratsko pozdravljamo in ostajamo, častiti oče

ves Tvoj v najsvetejšem Srcu
Fr. Bonaventura Marrani, O. F. M.
generalni minister.

Prevod oskrbel P. Roman.

P. HILARIN FELDER - P. FRANCISEK:

Francišek in Evharistija.

Francišek in Kristus.

Popolnoma je odgovarjalo Franciškovemu viteškemu duhu, da je ta evangelij še pozneje oznanjeval knezom. Kristus je pričujoč v Evharistiji kot knez vseh knezov, gospodar vseh vojnih trum, v njegovo službo je poklican vsak plemeniti mož. Spodobi se, da je tudi kralj in cesar njegov podanik in vazal. Francišek je smatral samo od sebe razumljivo, da morajo vsi velikaši sveta gojiti prav posebno pobožnost do najsv. zakramenta in jo morajo tudi v ljudstvu razširjati. Napisal je zato tudi pismo na „Vodnike ljudstva,“ kjer piše: „Vsem vladarjem in svetovalcem, sodnikom in oblastnikom, kjerkoli so na zemlji in vsem drugim, kateri bodo to pismo prejeli, pošilja brat Francišek, vaš mali in ničvredni hlapec svoj pozdrav v Gospodu Bogu in Vam želi mir... Prav lepo vas prosim, kakor morem, da v skrbeh tega sveta nikar ne pozabite Gospoda in ne odstopite od njegovih zapovedi, ker vsi, ki njega pozabijo in odstopijo od njegovih zapovedi, so prokleti in bodo od njega pozabljeni... Žato vam svetujem, moji gospodje, prav resno, da pustite vse skrbi in težave in sprejmete Telo in najsv. Kristusa našega Gospoda Jezusa Kristusa v njegov sveti spomin prav pobožno. Vi bi morali med vam zaupanim ljudstvom razširjati tako češčenje Gospodovo, da bi vsak večer po klicarju ali na drug način naznanili, da naj ljudstvo vsemogočnemu Gospodu izkazuje hvalo in čast...“

Zopet ista plastično živa misel o osrednjem pomenu Evharistije: „Verovati v Kristusa Boga in njemu služiti je isto kot verovati v Evharistijo in njo častiti. Evharistični Bog-človek naj nadvladuje vse naše življenje, zasebno in javno; okrog evharističnega Kralja naj se zbirajo knezi in narodi. Naj pride k nam vsem in nad vsemi naj vlada evharistično kraljestvo Gospodovo. Največja naloga mogotcev in podanikov tega sveta je, to kraljestvo priznavati, v prvi vrsti pa je to naloga duhovnikov.“

Videli smo s kakim svetim spoštovanjem in pobožnostjo je častil Francišek duhovnike z ozirom na njihovo eharistično posvetitev in oblastjo. Radi istega vzroka pa je tudi duhovnike opominjeval, naj vredno živijo njim zaupani Evharistiji, naj jo pobožno sprejmejo in naj z vsemi sredstvi širijo njeno češčenje pri ljudstvu. Brat Leon, njegov stalni spremljevalec pripoveduje o njegovem prvem potovanju s pripredigami. Prikazal se je z metlo v roki v najrazličnejših krajih Asiz. pometal je najprej cerkve ter je potem ljudstvo opominjeval z ognjevitimi besedami k pokori. „Po pridigi je vsakikrat zbral duhovnike tistega kraja v zaprtem prostoru, kjer ga svetni ljudje niso slišali. Govoril jim je o gorečnosti za zveličanje duš ter jim še posebej vtisnil, naj

cerkve, altarje in vse, kar spada k svetim skrivnostim, čisto ohranijo.“ In še mu ni bilo zadosti. Obrnil se je še pisмено na duhovnike celega sveta. Tam beremo: „Mi duhovniki vsi, hočemo paziti na veliki greh in nevednost, v kateri se nekateri nahajo z ozirom na najsvetejše Telo in Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa, z ozirom na njegovo spoštovano ime in pisane besede, po katerih se njegovo Telo posvečuje, kajti ne posedujemo in ne vidimo na tem svetu nič telesnega razen njegovo Telo in Kri, imena in besede, po katerih smo bili ustvarjeni in od smrti v življenje rešeni. Vsi tisti pa, ki najsvetejše skrivnosti delijo, posebej pa tisti, ki jih nespodobno delijo, naj premislijo, kako malovredni so kelihi, telovniki in platna, na katerih se daruje Telo in Kri našega Gospoda. Mnogi ga hranijo na nespodobnih krajih, mnogi ga nosijo prav nemarno po ulicah, ga sprejemajo nevredno in ga nepremišljeno podeljujejo drugim. Mnogokrat so njegova sveta imena teptana z nogami, kajti duševni človek ne sprejema, kar je božjega Duha. Ali naj nas ne gane radi tega vsega pobožnost, ko se vendar naš dobri Gospod sam polaga v naše roke in ko mi z njim gospodarimo ter ga vsaki dan polagamo na svoj jezik. Ali ne vemo, da bomo tudi mi nekoč padli v njegove roke?“

„Poboljšajmo se torej v teh stvareh. In kjerkoli bi bilo Telo Gospoda Jezusa Kristusa shranjeno na nedostojnem kraju in zanemareno, naj ga od tam odstranijo in shranijo na dostojnem kraju ter zaklenejo. Ravno tako naj njegove pisane besede in imena, kjerkoli bi jih našli na nespodobnih krajih, zbero in shranijo na spoštljivem prostoru. Saj vemo, da smo k temu obvezani po postavi naše matere, najsvetejše Cerkve. In kdor tega ne bi storil, naj ve, da bo na sodnji dan polagal račun pred Gospodom Jezusom Kristusom. Kdor bi pa to pismo razmnožil, da bi ga spolnjevali, naj bo zagotavljen, da bo blagoslovljen od Gospoda Boga.“

Kar priporoča Frančišek svetnim ljudem in duhovnikom med svetom, to tem resneje zapoveduje svojim sobratom. Vsem vernikom naj svetijo s plamtečo ljubeznijo do najsvetejšega Zakramenta. Trije tovariši pričajo, da „jih je je neprestano opominjeval, naj pobožno sledijo maši in naj z največjo pobožnostjo Telo Gospodovo molijo. Vodilo iz leta 1221 piše: „In naj skesano in po vredni spovedi sprejmejo Telo in Kri našega Gospoda z veliko ponižnostjo in spoštovanjem, v svesti si, da govori Gospod: „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje,“ in „To storite v moj spomin.“

Na vesoljnem zboru reda je to posebej priporočal svojim sobratom. Ko nekoč proti koncu življenja ni mogel prisostvovati zboru, mu je napisal eno čudovitih svojih pisem, kjer piše s svojo srčno krvjo:

„Prosim vas vse, bratje, s poljubom vaših nog in vso možno ljubeznijo, da izkažete vso čast in spoštovanje, ki ste ga zmožni, najsvetejšemu Telesu in Krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, po katerem je prišla sprava med nebom in zemljo z Bogom, najvišjim.“

„Prosim tudi v Gospodu vse moje brate duhovnike, tiste namreč, ki so že duhovniki Najvišjega ali pa še bodo ali pa želijo biti, da bodo, ko gredo maševati, čisti in čisti v spoštovanju, s svetim in čistim namenom naj darujejo resnično daritev najsv. Telesa in Krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, ne radi kateregakoli svetnega dobička, tudi ne radi strahu ali ljubezni do kakega človeka, kakor bi hoteli ljudem ugajati, ampak vse stremljenje naj bo, kolikor je le po milosti Najvišjega mogoče, v Boga usmerjeno. Njemu, najvišjemu Gospodu samemu se trudite ugajati,

ker on sam takrat deluje po svojem dopadenju. Ker on sam govori: „To delajte v moj spomin!“ In tako postane vsak, ki drugače dela, izdajalec Juda ter je kriv Telesa in Krvi Gospodove. Spomnite se, moji bratje duhovniki, kaj je pisano v postavi Mojzesovi, da so oni, ki so jo prestopili brez usmiljenja po postavi Gospoda umrli telesno smrt. „Koliko večjo in hujšo smrt zasluži tisti, ki je teptal Sina božjega z nogami in Kri Zaveze, po kateri je bil posvečen, smatral za nečisto ter je zasmehoval duha milosti. Kajti človek zasmehuje, omadežuje in onečaščuje Jagnje božje, če po besedah apostola ne loči Kruha Kristusa od navadnega kruha in dela ter tako nevredno je, ko bi vendar, četudi vreden, še vedno nevreden jedel. Ker prerok piše: „Proklet naj bo, kdor delo božje opravlja z goljufljijo.“ In duhovnike, ki si tega k srcu ne vzamejo, v resnici proklinja, ko govori: „Vaše blagoslove bom jaz proklinjal.“

„Poslušajte, moji bratje: Če je bl. Devica Marija tako visoko postavljena in sicer po praviči, ker je nosila zveličarja v svojem telesu, če je blaženi Krstnik zatrepetal in se ni upal dotekniti posvečene glave božje, če častimo grob, v katerem je nekaj časa ležal Kristus, kako svet, pravičen in vreden mora biti tisti, ki ne more več umreti, ampak večno živi in je slavljen, pri katerem pogledu angelji zavriskajo, ki se ga z rokami dotikamo, s srcem in ustmi sprejmemo in drugim damo, da ga sprejmejo!“

„Premislite svojo čast, bratje duhovniki, in bodite sveti, ker je on sam svet. In ker vas je Bog radi te skrivnosti pred vsemi ljudmi počastil, ljubite, častite in spoštujte tudi vi njega bolj kot vsi drugi. Žalostno je in slabo, če ga imate tako blizu, pa se brigade za kaj drugega na svetu. Človek naj ves trepeta, naj se trese ves svet, nebesa se naj veselijo, če počiva Kristus, sin živega Boga na altarcu v rokah duhovnika. O čudovita visokost in imenitna čast! O velika ponižnost! O ponižna veličina, da se gospod svetovja, Bog in božji Sin tako ponižuje, da se skriva nam v rešenje v nezatni podobi kruha. Glejte, bratje, božjo ponižnost in izlijte pred njim svoje srce. Tudi vi se ponižajte pod mogočno božjo roko, da vas o svojem času poviša. Ničesar si torej ne prihranite, da vas on popolnoma vzame v posest, ki se vam je popolnoma predal.“

Iz teh besedi govori Janezov duh. Samo tisti, ki je enak apostolu ljubezni ter je počival ob srcu evharističnega Zveličarja, samo tisti, ki je pil ljubezen pri izviru, more tako govoriti o skrivnostni ljubezni.

Francišek pa še s tem ni zadovoljen, da bi svojim sinovom priporočal najnežnejše češčenje altarnega zakramenta. Ne samo oni sami naj čez vse ljubijo evharistično pobožnost in naj jo proslavljajo, oni naj tem bolj iz vse svoje sile pospešujejo evharistično pobožnost tudi pri ostali duhovščini in ljudstvu. To zopet povdarja z globokim pismom, ki ga je poslal na redovne predstojnike in po njih na vse druge člane reda:

„Se bolj iskreno, kakor to morem povedati, vas prosim, da kjerkoli je možno in koristno, ponižno prosite duhovnike, da naj nad vse častijo najsv. Telo in Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa in njegovo sveto ime ter pisane besede, po katerih se njegovo Telo posvečuje. In kelihe, telovnike, cerkvene obleke in vse, kar služi pri daritvi naj visoko cenijo. In če bi bilo najsv. Telo kje preubožno shranjeno, naj ga po predpisih svete Cerkve shranijo na dragocenem prostoru ter zaklenejo in naj ga s spoštovanjem nosijo, drugim naj ga pa z veliko previdnostjo podelijo. Tudi pisana imena in besede Gospodove, kjerkoli bi jih našli na nedostojnem kraju, naj zberejo in na dostojen kraj spravijo.“

„In v vsaki pridigi opominjajte ljudstvo k pokori ter ga spomnite, da se ne more nihče zveličati, ki ne sprejema najsv. Telo in Kri Gospodovo. In če duhovnik Najsvetejše na altarju daruje ali ga kamorkoli nese, naj vsi z upognjenim kolenom v Gospodu, živega in pravega Boga počastijo in mu izkažejo hvalo, čast in spoštovanje.“

„In vi morate njegovo hvalo tako zelo vsem narodom oznanjevati in pridigovati, da vsi ljudje ob vsakem času, ob vsaki uri kadar zvonovi zvonijo, na celem svetu hvalijo in zahvalijo vsemogočnega Boga.“

„In vsi moji bratje kustozi, ki dobijo to pismo in ga prepišejo ter ga pri sebi hranijo ali ga za brate, ki imajo pridigarstvo službo in oblast čez druge brate, razmnožijo in vse, kar je v pismu pisanega, do konca pridigajo — vsi ti naj vedo, da bodo imeli blagoslov božji in moj blagoslov. In to naj jim bo naročeno v pravi in zveličavni pokorščini! Amen.“

Sveti ustanovitelj bi skoro gotovo po vesoljnem zboru to naročilo kot zakon proglasil, ako ga ne bi od tega odvrnili nekateri provincijali s svojimi dvomi. „Kajti,“ tako pripoveduje brat Leo v „Speculum perfectionis,“ svetnik je imel tako spoštovanje do Telesa Kristusovega, da je hotel v vodilo zapisati, naj imajo bratje v provincijah, v katerih bivajo, veliko skrb za to skrivnost. In naj duhovnike in ljudstvo opominjajo, naj hranijo njegovo telo na dostojnem kraju in če bi bilo kje zanemarjeno, naj bratje sami vse poskrbijo. Hotel je tudi postaviti v vodilo predpis, kjerkoli bi bratje našli imena in besede Gospodove, po katerih se posvečuje njegovo Telo, na nedostojnem kraju, naj jih zberejo in spoštljivo shranijo, da tako častijo Gospoda v njegovih besedah. In četudi to ni prišlo v vodilo, ker se ministrom ni zdelo, da bi iz tega nastala zapoved, je vendar Frančišek hotel zapisati v oporoki ter je to zabičal svojim bratom tudi v drugih pismih.

Ni torej nobenega dvoma: Frančišek je hotel, da bi bili njegovi bratje nosilci pravega evharističnega misijona. To je bilo do tedaj nekaj nezaslišanega. V času, ko je bila Cerkev povečini v strašno nevrédnem stanju, ko so z Najsvetejšim počenjali grozovite lahkomiselnosti in je bilo duhovništvo ter ljudstvo zanemarjeno, je klical serafinski mož svoje „brate od viteškega omizja“ na evharistično križarsko vojsko. Hotel je sestaviti telesno stražo našega Gospoda, viteze svetega Grala, ki bi pravemu, resničnemu in bistveno pričujočemu Bogu - Zveličarju v neposredni bližini služili in njegovo čast iz vse moči pospeševali.

Tako je mislil Frančišek in tako so ga razumeli njegovi učenci.

Klara iz Asiza, viteška božja hčerka svetnica, nosi kot znak posodo z Najsvetejšim. Po besedah Tomaža Čelana je bila njena ljubezen do altarnega Zakramenta tako velika, da je „v težki bolezní ukazala da jo vzdignejo ter jo podpro z blazinami. In v taki legi je izdelovala dragocene prte ter iz njih izdelala nad 50 telovnikov. Potem jih je zaklenila v židane, dragocene burze in jih razposlala čez hribe in doline na razne cerkve okoli Asiza. Če se pa je pripravljala k sprejemu Telesa Gospodovega, so jo vroče solze oblile, potem je stopila k mizi Gospodovi in se je nič manj zgrozila pred v Zakramentu skritim, kakor pred Zveličarjem, ki obvladuje nebesa in zemljo.“

Janez Parenti, naslednik sv. Frančiška, je že leta 1230 na vesoljnem zboru odredil: „Najsv. Zakrament naj bo vsepovsod shranjen v slonoščeninah ali srebrnih ciborijah ter zaprt v omaricah, ker ne v nebesih ne na zemlji ni nič sličnega, kar bi zaslužilo toliko spoštovanje.“

Anton Padovanski je bil Taumaturg (čudoviti), Bertold iz Regensburga pridigar Najsvetejšega. Aleksander Haleški, Bonaventura in Duns Skot pa svetilnika frančiškanske vednosti ter so bili teologi najsv. Skrivnosti. Pašk al Bajlonski je patron evhar. dela in društev, Jožef Plantanida iz Terma ustanovitelj 40 urne pobožnosti, frančiškanski red pa branilec in razširjevalec evharističnega praznika (Telovo) in njegove pobožnosti.

To je frančiškanska dediščina in pravi frančiškanski duh. Kakor je sigurno, da so Frančišek in njegovi poklicani k Kristusovemu viteštvu, tako sigurno so poklicani k češčenju in apostolatu Evharistije.

ANTON DE WAAL — P. EVSTAHIJ:

Sotêra!

Zgodovinska povest iz prvih časov krščanstva.

Četrto poglavje.

Nevestin nakit.

Kakor se je bil Ambrozij strastno vnel v ljubezni do Sotêre, tako odločno se je ustavljal, ko mu je doma izjavil oče, češ da bo izvršil svojo grožnjo, da omehča deklico.

„In če se ne bi dala omehčati“, je vzkliknil Ambrozij, „ali veš, kaj bo potem posledica? Hočeš li čisto ime naše rodovine oskruniti s krvavim madežem, ki ga nobene solze ne bi mogle oprati?“

„Ti si še premlad,“ je odvrnil senator, „da bi poznal ženska srca. Le-te se oprimejo kakršne koli pobožne domislice, dokler močna roka ne zgrabi sanjarke trdno za rame ter jo iztrga iz njene blodnje.“

„V tisočerihih slučajih utegneš prav imeti; pri kristjanih in zlasti še pri Sotêri je račun napačen! Pomisli na Agnezo: ali pojde Sotera manj veselo v smrt?!“

„Ne primerjaj vendar obeh med seboj! Agneza je bila otrok, ki, po nesrečnih svečenikih zaslepljen, ni vedel, kaj dela. Jaz bi je kot sodnik nikoli ne obsodil na smrt.“

Kakorkoli je Ambrozij utegnil še dalje ugovarjati, njegov oče je bil v svojih nazorih, ko se jih je oprijel, vse preveč svojeglaven in trdovraten, ostal je pri mnenju, da bo Sotêra vpričo natezalnice in smrti žrtvovala svoje sanjarske misli stvarni resničnosti. Saj so se tudi sodniki, naj so še tako pogosto izkusili stanovitnost spričevavcev, pri vsakem novem slučaju vdali upanju, da bodo zlomili odpor; prav v tem je bil ne redkokrat razlog za strašne muke, ki so se jih posluževali, da bi mučence pripravili do tega, da bi darovali.

Mestni načelnik, v čigar rokah je bila najvišja silno natančna sodna oblast, je bil leta 304. Heraklij Rufin. Ker je bil Avreljij Sempronij od mladih nog njegov prijatelj, ni senator prav nič dvojil, da mu bo le-ta pomagal na zaželjeni način doseči namero glede svojega sina. Bil pa je ne malo presenečen, ko ga je mestni prefekt* takoj spočetka njegovega razkladanja prekinil s pripomnjo, da pri njem že nekaj tednov leži ovadba, da je Sotêra kristjana. Če pa je doslej odlašal, da bi tako hitro po usmrtitvi Agneze spet sodno postopal zoper imenitno mlado gospo, poslednji poganjek najplemenitejšega senatorskega rodu, bo pač naposled moral izpolniti svojo dolžnost.

*) Latinsko : „praefectus“, prefekt, „urbis“ = načelnik mesta Rima.

„Toda ona mora opustiti to blodno misel“, je zaklical senator v zelo tesnobnem razburjenju, „in jaz sem prepričan, da bosta resna grožnja in, če treba, tudi kaka prva kazen spet privedli k zavesti prenapeto deklico.“

Kajpada prefekt, ki je bil pri obravnavah z mučenci tako pogosto priča stanovitosti kristjanov, ni imel tolikanj zaupanja. Zakonska zveza med Ambrozijem in Sotêro pa se mu je za obedve družini zdela tako častna in koristna, da je obljubil, napeti vse sile, da prijateljskim potom navrne mladenko na druge misli.

„Gotovo, gotovo,“ je ponavljal Sempronij, „opusti svojo trmo!“ Dobro dete je prezigodaj zgubilo svojega očeta, in namesto da bi deklica prejela dobro in pošteno vzgojo, je padla v roke versko prenapetim svečenikom. Toda če jo bomo trdno zgrabili, ji bodo že prešle te muhe. Njen oče je bil kar se da trezen in razsoden mož, in ni možno, da bi mu hči prav nič ne bila podobna. — „Pri Jupitru“, je nadaljeval, „saj ji te najboljše hočemo. So ljudje, katerim je treba vsiliti njih srečo, in prav nič ne dvojim, da bi se mi njen oče, moj bratranec in stari vojni tovariš, zahvalil, da uporabljam nekoliko sile.“ —

Bližala se je opoldanska ura naslednjega dne, ko se je neki višji sodni uradnik, bivši pretor, pojavil na Sotêrini pristavi in želel govoriti s hišno gospodarico. Prefekt mu je bil priporočil kolikor možno veliko obzirnost napram imenitni gospé; Sempronij pa mu je bil obljubil nebo in zemljo, če se mu posreči, s samo grožnjo pripraviti jo do tega, da bi darovala bogovom.

„Dovoli mi, plemenita gospa,“ je govoril uradnik, ko so ga privedli pred Sotêro, „da ti zastavim vprašanje: „Ali ne smatraš tudi ti za pravo in potrebno, da vsak rimski državljani skazuje pokorščino državnim postavam in odlokom božanskih cesarjev?“

„Gotovo, dokler ne nasprotujejo božji postavi,“ je odvrnila Sotêra, „toda vidim namero tvojega vprašanja in ti dam odgovor trdno in odkrito: kristjana sem.“

„Spomni se na odloke božanskih cesarjev in pomiri me z izjavo, da si pokorna postavam.“

„Nikoli ne bom darovala bogovom, ki niso bogovi.“

„Kdo hoče danes še verjeti,“ je odgovoril uradnik, „kar pripovedujejo bajke o prebivalcih Olimpa*) Jupiter in Apolon in Junona so samo iz davnine prevzeta imena za bistveno le eno najvišje božanstvo, katerega vidni pojav so božanski cesarji. Tega genija**) božanstvenih imperatorjev***) častiti, je dolžnost vsakega rimskega državljana, in ti, dedinja tako starega in slavnega imena, se ne smeš odtegniti tej dolžnosti.“

„Le eden Bog je“, je odvrnila Sotêra, ki je ustvaril nebo in zemljo, ustvaril cesarje kakor tudi črvička v prahu. To je Bog, ki ga molimo mi kristjani. Njemu stavijo vaše postave nekega drugega boga nasproti, in jaz bi morala svojega Boga, edino resničnega, zatajiti, ako bi hotela biti pokorna onim postavam.

„Pomisli, kaj praviš. Čeprav bi mi bilo zelo neljubo, moram vendar izvrstiti dana mi povelja in te dati zapreti, ako ostaneš pri svoji izjavi.“

*) Olimp, lat. Olympus, grško Olympos, gora na meji med Makedonijo in Tesalijo, po poganskem mnenju bivališče bogov.

**) Genij, lat. ingenium = prirojena zmožnost, razum.

***) Imperator = cesar.

„Upam, da ostanem svoji izjavi zvesta tudi v najhujših mukah na natezalnici. Dovolj mi samo kratek odlog, in pripravljena sem iti za teboj pred sodni stol. Da pa moje služabništvo ne bo napravilo kake zmede, jim véli, naj se zberejo v peristiliju* (na oddaljenem dvorišču palače); le z oskrbnikom bi rada še enkrat govorila.“

„Dam ti nekaj ur časa za premislek, da boš mirno prevdarjala, kar ti je v blagor. Tvoja izjava naj mi zadošča, da hočeš biti pokorna vsem državnim zakonom in ukrepom božanskih cesarjev.“

S temi besedami se je uradnik odstranil. Sotéra pa je šla nazaj v svoje stanovanje ter si je namesto obleke žalovanja nadela dragoceno belo dalmatiko*, dolgo do peta segajoče oblačilo, čez katero sta se od pleč doli na obeh straneh spuščali dve škrlatni progji, znamenje senatorskih žen. Okoli glave si je ovila dolgo z zlato tkanino obrobljeno tančico, nato si je obesila krog vratu kot edino dragotinjje srčasto bullo** na zlati verižici, in ko se je tako po nevestino okrasila, je vstopila v sveetišče svoje hiše. Tukaj je pokleknila pred tabernakeljsko omarico, jo odprla in vzela venkaj zlati stolpiček, ki je hranil v sebi najsvetejši Zakrament.

„Moj božji Ženin,“ je govorila s sveto gorečnostjo in ob enem gledala na sveto hostijo, ki jo je držala v svojih rokah, „ti me kličeš, da bi očitno izpovedala svojo vero v tebe, in jaz grem za teboj kakor jagnje za glasom svojega pastirja. Toda pridi, moj nebeški gospod, pridi v moje srce, da v pekočem ognju preizkušnje meso ne postane slabo! Ako si tu pri meni, potem se ne bojim nobene muke in nikake smrti. Ohrani svojo nevesto neomadeževano, naj bom tvoja v življenju, tvoja v smrti, tvoja na veke, na veke!“

Sklonjena v najglobljem spoštovanju je Sotéra zaužila najsvetejši Zakrament, presveto Evharistijo, nebeško hrano, ki jo je storila nepremagljivo — svojega Boga in Gospoda, kateri je danes poslednjikrat prišel k njej pod zagrinjalom svoje skrivnosti, ki jo je skoraj hotel vzeti k sebi v odkriti lepoti nebeške slave. —

Mestni prefekt Heraklij Rufin je bil pričakoval odgovora, ki mu ga je od Sotére prinesel njegov uradnik; vendar pa ni izgubil vsega upanja, da utegne priti do svojega cilja, ako bi resno poskusil s svojo grožnjo. Saj je tudi senator Sempronij, njen sorodnik, ki mora poznati značaj družine, izrekel svoje trdo prepričanje, da bo deklica spremenila svoje mišljenje. Morebiti bi že zadostovala ena noč v ječi, v kaki plesnivi zatohli stanici z vso svojo divjo grozo in strahotnostjo.

Tej nameri primerno je dal Rufin svoja navodila propretorju***. Kadar nastopi mrak, naj vzame seboj zaprto nosilnico in nekaj biričev ter se naj napoti na Sotérino pristavo; še enkrat naj poskusi z vsemi sredstvi, da bi jo pregovoril, in ako bi ostala pri svojih mislih, naj jo da skrivaj odnesti v ječo. Sicer pa je bil Rufin le prestrog uradnik, da ne brez prizanašanja ustregel državnim zakonom, v slučaju, da mladenka ostane pri svoji trmi.

Ko se je proti večeru sodni uradnik spet prikazal pri Sotéri, je le-ta že stala ogrnjena v velik plašč, pripravljena, da pojde z njim.

* Peristilij, lat. peristylum, grško peristylon = dvorišče, prostor obdan od stebrenikov.

* Dalmatika, oblačilo podobno kakršno ima diakon pri slovesni sv. maši.

** Bulla = zlata toka, nemško: „eine goldene Kapsel.“

*** Pretor, lat. praetor = načelnik, namestnik, upravitelj; propretor, lat. propraetor = bivši pretor.

Marijino kronanje. Pinturicchio Bernardino (1454—1513).

Se enkrat je propretor poskusil z vsemi silami svoje spretnosti, da bi jo pregovoril, ko pa je videl, da nič ne opravi, je poklical biriče, ki so čakali ob vhodu na pristavo.

Da bi se izognila vsem britkim prizorom poslavljanja, je bila Sotëra vsej svoji služinčadi naložila opravila v oddaljenem delu palače; le njen prokurator* naj bi bil priča, ko jo bodo odpeljali.

V hišnem atriju** jo je pričakoval priletni oskrbnik. Dočim se je vrgel pred noge svoji gospodarici ter poljubljaj njeno roko, je vzkliknil s solzami v očeh: „Ali je tedaj, moja draga zapovednica, to tisto potovanje, o katerem si govorila včera? Ali sem jaz, stari mož moral še to doživeti! O, da bi pač mogel jaz, čigar življenje nima nobene vrednosti, zate umreti!“

Sotëra je svojemu zvestemu služabniku dala s kratkimi besedami navodilo glede svojega pogreba.

„Kupi,“ mu je govorila, „skromno, priprosto marmornato rakev in jo daj še danes ali pa vsaj jutri prinesiti k cemeteriju ob apijski cesti. Ondi pričakujejo moji sladki stariši svojo hčerko. Kako rada,“ je pristavila, „bi bila dala veliko počivališče zraven, kjer se obhajajo svete skrivnosti, okrasiti s slikarjami! Pa za sedaj naj ostane, kakor je! O saj ni daleč dan,“ je nadaljevala rosnega pogleda, „ko se iz temnih votlin dvigne zmagoslavno križ, ko prikljuje seme iz mračnega zemeljskega naročja v sijaj dnevne svetlobe!“

S temi besedami se je Sotëra odtrgala od ihtečega starčka ter je zapustila pristavo v nosilnici, ki sta jo nosila dva sužnja, obdana od sodnih slug.

Treba je samo prebirati zapisnike o mučencih, da si ustvarimo pojem, koliko pomanjkanje in kakšne grozote je bilo treba prenašati v državnih ječah pri starih Rimljanih. Prefekt pa je bil dal izrečno povelje, naj odvedejo Sotëro tja doli na kraj najstrašnejših prostorov, ki so ga ječarji imenovali Orkus*** ali podzemlje, ter naj jo ondi vklenejo v verige.

Toda devica je bila le prepogosto že obiskala spoznavavce v ječah, in za to niso mogle biti strahote in muke tankaj zanjo nič novega.¹³) In le ti spričevavci so bili ondi zaprti, potem ko so bili neredkokrat razmesarjeni od udarcev bičev, po natezavnici so imeli vse ude raztrgane in zmečkane, in da bi jim celo tukaj enomogočili vsako pregibanje, so jih beriči deli v klado, dneve in tedne so bili izročeni najstrašnejšemu

* Prokurator, lat. procurator = oskrbnik, ravnatelj.

** Atrij, lat. atrium = dvorana (središče družinskega življenja).

*** Orkus, lat. orcus = podzemeljski svet, dežela mrtvecev, pa tudi „smrt.“

¹³ Eden najlepših listov v zgodovini krščanske karitas je to, kako so verniki, žene kakor moške, tekmovali med seboj, da so z denarjem in darovi pridobili dostop v ječe k spoznavavcem — Confessores — da bi jih okrepčali v njihovih bolečinah, da bi se utrjevali v veri ob njihovi stanovitnosti ter se priporočali njih priprošnji pri Bogu. Pred vsem se je odlikovala duhovščina, da bi ponesla ujetnikom najdragocenejše in najbolj zaželjeno okrepčilo, najsvetejši Zakrament. Komur pa ni bilo mogoče, da bi sam izkazal taka dela ljubezni, je dal svoj dar v cerkveno blagajnico — arca Ecclesiae — koje poglobitni namen je bilo med drugim podpiranje spoznavavcev (Confessores). V vlažnih ječah, polnih smradu od plesnobe in preperelosti, je bil zrak tako težak in nasičen, da bi se človek kar zadušil, zato so si imovitejši kristjani od stražnikov radi odkupili dovoljenje, da so smeli ujetniki za eno ali drugo uro zapustiti svoj temni zapor, da bi se naužili svežega zraka in spet videli dnevno svetlobo.

trpljenju. Tako in take jih je bila videla Sotéra, občudovala jih je bila v njihovi junaški stanovitosti ter jim sveto zavidala krono večne slave, ki jih je itak skoro čakala. Ne, ta noč v ječi ni mogla ukloniti njenega mišljenja, ni mogla pripraviti njenega srca, da bi odpadlo od svojega Boga in Zveličarja. Ali ne zraste tudi vojščaku pogum, brž ko je vstopil v boj in stopi z oči v oči sovražniku nasproti?

Ko je naslednje jutro, po naročilu mestnega načelnika prišel propretor v ječo, mu je Sotéra še bolj radostno, nego včeraj izjavila, da bo srečna, ako ji bo dano umreti za svojega Gospoda Boga.

Pri prefektu je čakal v nad vse tesnobni napetosti na odgovor Sempronij; gotovo, si je mislil, strahote in groza dolge noči v taki ječi, so morale streti trmo slabotne mladenke. Kako bolešno je bil razočaran, ko je prinesel bivši pretor nasprotno sporočilo!

„Jaz za svojo osebo sem to takole napol pričakoval,“ je odgovoril prefekt; „potemtakem bom moral zdaj poseči po ostrejših sredstvih. Pred sodno ograjo, pri pogledu na mučila...“

„Pri vseh bogovih!“ je kriknil Sempronij, „zadeva je vendar skrivna; nastalo bi vsekakor strašno razburjenje in pozornost v vsem Rimu, ako boš tiral gospodično pred sodišče. Pomisli, da izhaja iz enega najplemenitejših rodov...“

„Jaz ne mislim na nič drugega kakor na svojo dolžnost,“ mu je odgovoril prefekt z mračnim pogledom. Sotéra je kristjana, in ukazi božanskih cesarjev se morajo...“

„Če je tako, jo vsaj pusti še eno ali drugo noč nadalje v ječi, da postane pametna in se premisli.“

„Ali tako malo poznaš rimsko pravo? Zakon določa, da je treba zatoženca nemudoma zaslišati, in jaz bom pri tem toliko manj delal izjemo, ker upam le tako streti, česar ni mogla upogniti noč strahote in grozote.“

Dobro uro pozneje so prepeljali Sotéro iz ječe v baziliko Julijevo pred sodni stol.

Ker je bilo treba obravnavati v zadevi na življenje in smrt, zato je predsedoval mestni načelnik v lastni osebi.

P. GVIDO:

Bogočastje v družini.

Posvečuj Gospodov dan.

„Glej, danes denem pred vaše oči blagoslov in prokletstvo“ (5. Mojz. 11, 26). Tako je govoril Bog svojemu ljudstvu v Stari Zavezi. In kolikorkrat oznanjuje v Novi Zavezi jutranja zarja začetek nedelje, tolikorkrat stojimo pred odločitvijo, da volimo med blagoslovom in prokletstvom, ki nam ga prinaša posvečevanje ali onečaščenje nedelje in praznika.

Ker se dandanes Gospodov dan na toliko načinov onečaščuje in ker pozivlja Vodilo vse ude III. reda, naj sleherni dan posvetijo Bogu s tem, da so po možnosti pri sv. maši, koliko bolj se bodo potrudili, da bodo v svojih družinah obhajali nedelje in praznike po božji volji in v duhu sv. Cerkve. In po pravici! Saj zavisi od tega, kako preživimo nedelje, blagoslov ali prokletstvo za naše zemeljsko in posmrtno življenje.

Nedelja je last Boga. Pravzaprav je njegov vsak dan, vsak trenutek našega življenja. V svoji dobroti pa nam je dal še t dni

na razpolago za naša zemeljska dela, samo enega pa je pridržal samemu sebi. Kaj zahteva od nas, da storimo ta edini dan? Po svoji Cerkvi zahteva strogo samo pol ure, da smo namreč s pobožnostjo pri sv. maši, to se pravi, da se sv. maše tudi z dušo udeležimo. Saj vemo, da je sv. maša molitev, in sicer izmed vseh največja. Je daritvena molitev, ki jo je Kristus na križu dopolnil in jo vsak dan na oltarju obnavlja. Zato se moramo, preden gremo k sv. maši, notranje zbrati in obuditi dober namen. N. pr. „Dobrotni Bog, to sveto mašo darujem Tebi v čast, meni v blagoslov, dušam v vicah v tolažbo!“ — „S to sv. mašo Te hočem, o Bog, prositi te posebne milosti... se ti hočem zahvaliti za to posebno dobroto...“ Nobena pristopna molitev brez kesanja! Mašnik moli „Confiteor“ ali očitno spoved ter se v zavesti svoje krivde trka na prsa. Z odkritosrčnim kesanjem moramo tudi mi priznati svoje grehe. Čigar vest je s smrtnim grehom obtežena, se mora svojega dušnega stanja prestrašiti in skleniti: „Sv. spoved bom opravil, kakor hitro bo mogoče.“ Ni prav, ako je katoliški kristjan iz navade, pogostokrat pri sv. maši, pa mirno živi v smrtnem grehu.

Nobenega darovanja brez darovanja samega sebe. Ko mašnik pri darovanju odgrne kelih, moramo tudi mi odgrniti svoje srce. Dvigniti se moramo iz vsakdanjosti, odtrgati se od vsega, kar nas veže na zemljo in se popolnoma darovati Bogu. „Gospod, zgodi se tvoja volja, ne moja!“ — „Vse v čast božjo!“ — „Vse zate, presv. Srce Jezusovo!“ Vse težave in nadloge, vse želje in skrbi, vse križe in vsa dela položimo z mašnikom vred na daritveni oltar.

Pri vsaki sv. maši moramo moliti za žive, posebej še za domače in bolnike. „Odkar zmolim za svoje pri vsaki sv. maši en Očenaš. — tako je dejala neka hišna mati — se je vse na bolje obrnilo.“ — Nobenega povzdigovanja brez notranje obnovitve. Pri povzdigovanju nam vera pove: „Tam na oltarju ni več kruh in ni več vino, zato tudi ti ne smeš ostati vedno isti stari človek.“ Od sv. maše se moramo vračati na svoje domove vedno boljši: bolj krotki, ponižni, potrpežljivi, ljubeznivi, pokorni, čisti, zadovoljni, požrtvovalni, Bogu zvesti, močni, da bomo gospodovali nad svojimi slabostmi. — Pri vsaki sv. maši moramo moliti za verne duše, ki čakajo na našo pomoč in priprošnjo.

Nobenega svetega obhajila brez resničnega ali vsaj duhovnega obhajila! Vzor je: vsak kristjan, ki je pri sv. maši, naj bi bil tudi pri sv. obhajilu, kakor je to bila navada pri prvih kristjanih. Kako daleč smo še od tega vzora! Zato naj vsak prejme vsaj duhovno obhajilo. Biti pri sv. maši in na sv. obhajilo sploh ne misliti, ni vredno kristjana. Duhovno obhajilo je hrepenenje po Jezusu, hrepenenje biti eno z njim. Skleni, da boš res in sicer kmalu pristopil k mizi Gospodovi, zakaj Jezus hoče biti naša hrana. — Zadnji blagoslov sprejmi m o k l e č e, ali če to ni mogoče, vsaj z vsem notranjim spoštovanjem! Na koncu sv. maše čakajmo vsi na blagoslov, kakor so nekoč ljudje čakali božjega Zveličarja, dokler ni šel mimo in jih blagoslovil. Pri-pognimo koleno pri besedah zadnjega evangelija: „In Beseda je meso postala in med nami prebivala“, da izkažemo s tem dolžno čast učlovečenemu Sinu večnega Boga in ga molimo. Od oltarja in cerkve se poslovimo s kratko, a pomenljivo molitvico, z zadnjimi besedami sv. maše: „Deo gratias!“ Bogu hvala za vse, za to sv. mašo.

Očetje in matere, ako bi bili vi sami kot starši in voditelji svojih družin s tem duhom pri sv. maši in bi naučili svoje otroke in služabnike.

da bi se na ta način udeleževali presv. daritve, ali ne slutite, kako velik božji blagoslov bi se nedeljo za nedeljo, praznik za praznikom razlival na vaše družine?!

Cerkev hoče, da so verniki ob nedeljah in praznikih pripridigi, kjer se razlaga beseda božja, da več molijo, da opravljajo dela krščanske ljubezni do bližnjega, da se udeležujejo popoldanske službe božje. Z žalostjo in skrbjo opazujemo, kako se popoldanska služba božja dandanes povsod vedno bolj opušča. Cerkve, v prejšnjih časih tako polne, so sedaj pri krščanskem nauku skoraj prazne. Ni prav, da se tako godi; zakaj to opuščanje narodu ne bo prineslo sreče. Vprav zaradi tega so tretjeredne družine poklicane, da to napako in razvado odpravijo ter skrbje, da se bodo naše cerkve ob nedeljah in praznikih tudi popoldne zopet napolnile. — Ostali del Gospodovega dneva naj bo posvečen odpočitku, miru, poštenemu razvedrilu, nikdar pa ne onečaščenju s hlapčevskimi deli in grehu. „Lastnina je sveta“. To načelo velja v vsem omikanem svetu, je predpogoj socialnega reda. Toliko bolj je to načelo obvezno z ozirom na Boga. Kako kruto kršijo to načelo in posegajo v božjo lastnino vsi, ki opravljajo brez predhodnega dovoljenja hlapčevska dela ob nedeljah in praznikih, ki kosijo, sušijo seno, zidajo, perejo, šivajo i. dr.

S povečevanjem nedelje si človek utrjuje svoje duševno življenje in svoje razmerje do Boga. Človek ni stroj, ni rastlina, ni žival. Obdarovan je z razumom in prosto voljo, in kot tak odgovoren za vsako svoje dejanje. V sebi nosi nesmrtnega duha, ki bo nekoč večno blažen ali večno nesrečen, kakor bo že položil račun od svojega življenja. Za to svojo dušo mora skrbeti še posebej ob nedeljah in praznikih. Res je, človek se mora vedno, tudi ob delavnikih, varovati vsakega greha. Toda to še ne zadostuje. Ob delavnikih je duša takorekoč zakopana v zemeljsko delo in svetne skrbi. Je kakor cvetlica v temi, kamor ne prodre svetloba solнца. Še živi, toda ne more se prav razviti. Ob nedeljah se mora duša približati svojemu Odrešeniku; pri sv. maši jo obseva solnce božje milosti, rosa njegovega nauka jo poživlja pri pridigi in krščanskem nauku. Ako ti je duša draga, posvečuj Gospodov dan! „Kaj človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?“ (Mt 16, 26.)

Gospodovi dnevi naj bodo dnevi posvečenja za dušo in dnevi počitka za telo. Ni prav, ako se dan počitka zlorablja s prenapetim športom, ki utrujeno telo še bolj utruje. Ni prav, če se zlorablja dan posvečenja z grešnim uživanjem, ki onečasti svetost duše. Gospodov dan postane dan višjega posvečenja, ako prejmemo sv. zakramente. Ob nedeljah in praznikih naj vlada sveto veselje po vaših družinah. Matere, okrasite mize s cveticami, pustite, naj vaši otroci pojejo in se igrajo, naj vaša srca in srca vaših dragih napolnjuje odkrita in neprisiljena radost! „Veselite se — nam kliče apostol (Fil. 4, 4). — v Gospodu; zopet pravim: Veselite se!“ Veselje v Gospodu je pravo solnce katoliškega nedeljskega praznovanja. Starši, nikdar ne pozabite naročila apostola narodov, ki pravi: „Hočem, da naj močje na vsakem kraju molijo, povzdigujoč čiste roke, brez srda in sumnivosti; prav tako žene v dostojni obleki; naj se zaljšajo s sramežljivostjo in skromnostjo, ne s kodranimi lasmi ali biseri ali drago obleko, marveč z dobrimi deli, kar se ženam, ki hočejo biti bogaboječe, spodobi.“ (1 Tim 2, 8.—10.)

Drugi del povesti „Na potih brezdomca“.

Nadaljevanje povesti „Na potih brezdomca.“

Tisti večer je bil Blaž srečen. Zavest, da je tako dobro premagal skušnjavo, ki se ga je lotila spricho tako ugodne ponudbe ravnateljave in še, da je tovarišu pomagal do dobro plačanega mesta, ga je navdajala z zadovoljstvom.

Nekaj časa je doma bral, nato pa je odšel venkaj. Ni ga strpelo med štirimi stenami, moral je iti ven med ljudi. Toda kam?

Sprva je menil iti v kako pivarno v sredini mesta, na pol pota pa se je okrenil, vstopil v bližnji tramvaj in se odpeljal proti frančiškanskemu samostanu. Zaželel si je, da zopet govori s p. Evgenom karkoli že. O svoji bodočnosti morda ali o delu v tovarni, ki je njegovega prijatelja zanimalo.

Na porti je po kratkem premišljanju pozvonil in vratar, ki ga je bil spoznal, mu je brez vprašanja povedal, da je p. Evgen za nekaj dni odsoten. Blaž ni vedel na to nobenega odgovora, že je hotel iti, kar se obrne in zaprosi, če je mogoče govoriti s samostanskim mizarjem.

„Da, v sobi je.“

„Ali bi lahko govoril z njim?“

„Malo pozno je, vendar bom vprašal. Nerač namreč govori še s kom po večerji. Star je in truden.“

Kmalu pride vratar po Blaža in ga vodi po glavnem hodniku, preko treh stopnic v nek stranski prehod. Tam je bila celica brata Rafaela, samostanskega mojstra mizarja. Blaž je spoštljivo pozdravil moža, ki je osivel redu, v nesebičnem delu za druge, ki drugega plačila ni iskal, razen onega od zgoraj.

„Veste tako zelo sem si zaželel tihote, da nisem več zdržal ne v mestu, ne na stanovanju in prišel sem, da se s patrom Evgenom ali z vami vsaj malo porazgovorim. Saj mi ne zamerite!“

„Zakaj?“ je počasi prišlo preko ustnic starega brata mojstra. Pri tem je s trdo dlanjo potegnil po plošči lepo izdelane mize, vložene s tenkimi črtami ob robe in vogalih.

„No, in kako vam gre v tvornici?“

„Zelo dobro!“ in Blaž je z ljubeznivim smehljajem pripovedoval zgodbo z ravnateljem in kako je prepustil ponudeno mesto drugemu sodelavcu. Vendar je bilo čutiti iz njegovega pripovedovanja, ki je bilo preprosto in brez posebnega poudarka, da ni tukaj iz samohvale tega omenjal, temveč le zato, da objasni svoj položaj v tovarni.

Brat Rafael je brez besede primaknil stol bližje k mizi in neposredno vprašal z glasom in kretnjo moža, ki ni vajen mnogo govoriti: „In kedaj pridete k nam?“

„Kmalu, zelo kmalu, upam! In veselim se, pa tudi skrbi me!“

„Prav, da vas skrbi! Zakaj najslabši so tisti, ki vidijo kred seboj vse roznato, nobenih težav nočejo poznati in čez čas omagajo in se vrnejo v svet.“

„Ali je bilo vam težko, če smem vprašati?“

„Meni? Mar vas to zanima? Jaz sem že star, že preko šestdeset.“

„Če mi morete povedati, hvaležen bi vam bil.“

„Kako je to bilo! Tega je sedaj svojih osemindrdeset let. Rojen sem bil na kmetih na severnem Bavarskem. Jaz sem bil doma edini, ki me zemlja ni veselila. Pač pa sem neprestano želel videti veliko sveta.“

oditi kam daleč proč, doseči nekaj, kar morda komaj eden izmed tisoč doseže. V meni je to hrepeneje bilo tako zelo silno, da mi ni moč povedati. Ko sem imel štirinajst let, je mati z mnogimi prošnjami dosegla pri očetu, da me je dal v bližnje mesto učiti mizarstva. To je bil moj prvi pogled v svet. Videl sem tujo družino, okusil prvič v življenju tuj kruh, opazil mnogo, kar me je resno in trdo vzgojenega odbijalo. Ker pa sem hotel na vsak način postati v svoji stroki dober delavec, sem hotel tudi kar od kraja pomagati pri mizarškemu delu. Pa me niso pustili. Obratno pa so mi nalagali domača dela v kuhinji, bil sem celo pestunja najmanjšega otroka. Tako veste, je šlo nekaj tednov, ker pa ni bilo videti konca, sem neko noč lepo spravil svoje stvari skupaj in zgodaj v jutro sem se napotil kar sam brez vsakega slovesa v glavno mesto. Sprva me nihče ni hotel vzeti, ker pa le nisem odnehal, me je vzel neki mojster na poskušnjo za štirinajst dni. Tedaj sem prvič občutil kaj zmore pridnost. Četudi še neuk in skoro otrok sem s tako pozornostjo delal vse, da je bil mojster zadovoljen in po štirinajstih dneh sem bil pravi vajenec. Ta leta so mi hitro minula, mojster je bil moder mož, ki je z nami mladimi fanti modro in premišljeno ravnal.

Ko me mojster nekoč vpraša, kam mislim iti po dokončanem nauku kot mlad pomočnik, nisem vedel povedati. Seveda me je še mikalo iti daleč v svet, videti tuje dežele, in doživeti.

Človek obrača, Bog obrne. Še isti dan, ko sem dobil pomočniško izpričevalo je prišel v našo delavnico že prileten mož, obraza, ki je človek nehote moral vanj gledati, globokih prijaznih oči, že malce siv, drugače pa krepak. Vprašal je mojstra če ima morda kakega res dobrega delavca odveč. Naš mojster je nato odšel z gostom v posebno sobo in do opoldne ju nismo videli več. Opoldne pri kosilu, ki je bilo ta dan gostu in meni na čast nekoliko boljše, me mojster nagovori, me sprva pohvali, nato pa pravi, če pa se hočeš naučiti poleg navadnega mizarškega dela igraje tudi boljše in umetne stvari — tale mojster in rezbar te takoj vzame. Jaz sem te že priporočil, sedaj pa je tvoja stvar, če se odločiš.

Kdo je bil bolj vesel kot jaz. V hipu sem pozabil tiste želje po svetu, samo eno sem imel pred očmi: ta dobri, plemeniti, tako iskreni obraz. Segel sem mu v roko in zmenila sva se, da grem še preje obiskat stariše in nato v par dneh nastopim službo pri njem. To je bilo za moje življenje odločilno. Mojster me je popolnoma smatral kakor da sem član družine. Bil je izredno pobožen, če me ni vse motilo celo tretjerednik, usmiljenega srca, noben siromak ni odšel prazen izpred njegovega praga, in resnično mojster v svoji stroki. Lahko rečem: umetnik. Vse to me je tako prevzelo, da so me pričele obhajati povsem druge misli. Zaželel sem si miru in nekega cilja življenja, kjer bi bil obvarovan nevarnosti. Zakaj to sem čutil, da me utegne želja po življenju kakorkoli zavesti na pota, ki bi zame ne bila zdrava.

V bližini onega mesta, imen itak ne poznate, se je nahajal majhen frančiškanski samostan. Moj novi mojster je delal za njih cerkev nekatere res lepe stvari in tako sem tudi jaz prišel večkrat v stik z njimi. Nehote mi je ugajalo njih življenje, četudi nisem vsega razumel. In na tihem sem sklenil, da povprašam, če me morda sprejmejo. Nekoč sem se opogumil in izredno prijazen pater me lepo pouči kaj potrebujem za sprejem. Tudi to sem si oskrbel in dasi ni bilo brez težav, zakaj nekateri so mi močno odsvetovali. Jaz pa nisem odnehal. Moj gospodar je to slutil in tisti večer ko sem se poslovil od gospe in cele družine, mi bo ostal za vedno v spominu. Tako preprosto mi je govoril v srce, da bi lastni oče ne mogel lepše. Priporočal mi je zlasti preprosto skromnost

in pametno potrpežljivost. Naslednje jutro sem že hodil peš do samostana, kjer je bil tedaj vrhovni predstojnik.

Prvi meseci so bili težki. Zares težki. Vse bi še šlo, ampak dotični predstojnik menda sploh ni imel umevanja za obrtno delo. Le tu in tam sem smel kako stvar popraviti, sicer pa so mi odkazali najpreprostejša dela v kuhinji, na vrtu, v kleti in kjerkoli. Da se ni tedaj dober pater zame zanimal in mi dajal poguma, bi ne vzdržal. Zakaj zdelo se mi je nespametno delati stvari, ki niso prav nič odgovarjale moji stroki in istočasno videti, kako so potrebna nova okna, nova vrata, videti pod streho polomljene mize in stole in vse je brez haska preperevalo namesto, da bi se pametno popravilo.

Hvala Bogu, je to trajalo le nekaj mesecev, prišel je novi predstojnik, jaz sem dobil redovno obleko in moje sedanje ime in delo. Od tistega časa sem bil neizmerno srečen. Tako lepo se je vrstilo delo in molitev in kor in zopet delo. Predstojnik, blag mož, je imel umevanje za moje prizadevanje in za dobro delo in ni minil dan, da ne bi prišel v delavnico, povprašal to in ono, malo pohvalil ali kako stvar nasvetoval in nato zopet odšel.

Sedaj je dolga vrsta let za menoj. Nikoli nisem obžaloval, da sem si izbral redovno življenje. Ni bilo zmeraj lahko, celo zelo težko je bilo ob gotovih prilikah. Seveda se sedaj marsičemu le smejem..“

In res je ob zadnjih besedah spreletel dobrohotni starčevski obraz smehljaj, tako iskren in pomirjajoč, da je Blaža prevzelo ganotje in so mu solze prišle v oči.

Sam ni vedel kako, nehote se je sklonil in vzel trdo roko med svoje dlani in zaprosil starega mojstra, ki mu je že prvič izkazal neko posebno naklonjenost, naj zanj moli. Da bi njegova pot ne bila manj lepa kot njegova.

V tem hipu je zapel zvonec. In zvonilo je kaki dve minuti. Vprašaje je Blaž pogledal brata Rafaela, ta pa se je samo dvignil in mirno rekel: „Sedaj kliče zvonec k molku. Po vsem samostanu naj bi bila sedaj tišina in mir. Zato se morava posloviti. Mogoče sem kaj več povedal, kakor sem mislil, pa je mogoče vseeno dobro! In lahko noč.“

Nato so se pred Blažem odprla dvojna, trojna vrata in za njim komaj slišno zaprla. Sam je stal pred portalom samostana, in ko je visoko nad seboj videl zvezde v nemem blesku, mu je srce prekipelo hvaležnosti do velikega Boga, in najraje bi na glas zapel himno.

Toda seveda bi rekli, da je omoten. Nato se je polglasno nasmejal tej misli in rekel sam sebi: In trdili so mi, da Boga ni... In svoj čas je Blaž Vidoni to verjel. Bog je velik, mi smo majhni.

(Dalje prihodnjič).

P. ROMAN:

Sv. Antona pot k Ezzelinu da Romano. Pričevanje ljubosumnemu možu. Anton govori pred papežem Gregorjem IX.

Pri volitvi novega župana padovanskega so si dve stranki močno nasprotovali. In sicer so bili to Montecchi in tako imenovana grofovsko stranka. Pri nekem spopadu je grofovsko stranka podlegla in grof Rihard od sv. Bonifacija je prišel v roke nasprotnikom. Vodja le-teh je bil okrutni Ezzelino da Romano imenovan „trinog.“ Sloveči risar

Ruphon ga je naslikal na konju sedečega in nad njim samo napis: „Ezzelino il tirano.“ Bil je strah in groza svoje okolice, brezsrčen prav tako, kakor neizprosni in blazni pogumen. Prestolnica je bila tisti čas mesto Verona. Od tu je obdan od svojih zvestih Saracenov, nemoteno lahko napadal sosedna mesta ali pa tudi posamezne plemiške družine. Da so posamezni nasprotniki brez sledu izginili, to je sloves o njegovi okrutnosti le še potrdilo in strah pred njim povečalo.

Padovanci so sklenili, da s pomočjo gospodov d'Este in grofov Camposampiero napadejo Verono in osvobode grofa Riharda. Mogočno zidovje je Verono obvarovalo upada in Padovanci so brez uspeha morali oditi.

Sv. Anton v molitvi pred Materjo božjo, ki je sedež modrosti.

Naprosili so v tej stiski svetega Antona, da on sam s svojo mogočno osebnostjo reši ujetega grofa in omili okrutnega Ezzelina. Pot ni bila brez nevarnosti, zakaj znano je, da Ezzelino nikomur ni prizanašal, ne preprostim, ne plemičem, ne duhovnikom. Seveda so o tem srečanju z Ezzelinom nastale legende o čudoviti moči Antonove besede nad Ezzelinom, o njegovi spokornosti in hipni volji storjene krivice popraviti.

Resnica je, da tiran ni storil velikemu pridigarju nič žalega, četudi ga je v pričo njegovega dvora javno grajal in ukoril. Grof pa je še le naslednje leto bil rešen iz ječe.

V Ferrari pa se je zgodilo, da je Antonova ljudomilost pripomogla mladi plemiški rodbini do sreče in miru. Nek plemič, ki je imel še

mlado, zelo lepo ljubko ženo, je postajal od dne do dne bolj strastno ljubosumen. Čim bolj si je uboga gospa prizadevala, da odvrne od sebe vsak oblaček suma, tembolj je iskal mož vedno novih prilik, da jo muči z očitki. Ko sta dobila še lepo, zalo dete, moževa ljubosumnost ni poznala več meja. Nепrestano ji je očital, da otrok ni njegov in grozil ji je, da bo umoril njo in z njo vred neboljeno dete.

Ko je žena čula o dobrohotnosti Antonovi mu je zaupno razodela bridkost svojega zakona. Svetnik prepričan o njeni nedolžnosti, ji obeta svojo molitev in ji prigovarja naj ostane pogumna. Naslednji dan gre Anton po glavnem trgu in sreča gručo gospodov, ki ga ljubeznivo pozdravijo in ogovore. Ko so tako v živahnem razgovoru, nanese slučaj, da pride mimo pestunja s sinčkom nesrečnega plemiča in za pestunjo nedaleč pa mlada gospa. Plemiču, ki je bil med gospodo navzoč, obledi lice, čelo se mu pomrači in oči zro srepo v tla. Sv. Anton, ki je velik ljubitelj otrok, pokliče pestunjo k sebi, ji vzame iz naročja sladko breme in pestuje dete in nato kakor v šali povpraša neboljjenčka: „povej dragec moj, kdo je izmed teh gospodov tvoj oče.“ Vsi se smehljajo početju svetnikovem, kar se oglasi drobni in jasni glasek komaj nekaj tednov starega deteta, da je samo ta njegov oče in pri tem pove ime. Vsi ostrme. Gospa vsa srečna objame svetniku kolena, plemič pa prosi svojo gospo očitno za odpuščanje trdih in krivičnih očitkov.

V baziliki sv. Frančiška v Asizu sta slikarja Sernei in Martelli naslikala sv. Antona, kako govori pred papežem Gregorjem IX. Anton je obdan od osmerih sobratov, na desnici papeža pa sloni sloveči brat Elija, tedanji predstojnik reda in hoče Antona prekiniti. Temu je bilo tako: Sveti oče Frančišek je neizmerno ljubil uboštvo in te-to tudi naročil svojim bratom.

Kmalu pa se je doznalo, da tudi manjši bratje na potu, zlasti pa pri vzdrževanju študija in potrebnih knjig, ne morejo biti povsem brez denarja. Mnogi so to zlorabili in začeli prav neskrupulo živeti in zahtevati kar moč svobodno življenje. Med temi je bil tudi brat Elija. Sv. Anton pa je ravno srednjo pot izvolil in bil kot tak odposlan k svetemu očetu v Rim, naj spor reši on sam. In res je zmagala prav ta struja, zakaj papeška slovesna poslanica z dne 28. sept. 1230. je tako odločila.

Povsod, kjer je hodil, je Antona vodila nebeška modrost in spremljala sestra ponižnost, združena z vso plemenito in neustrašeno odločnostjo. Take so poteze svetniškega življenja.

P. ANGELIK:

Tretji red in moda.

Vse bi se še preneslo v III. redu, če bi nas gospodje le glede obleke in mode pri miru pustili. Rada bi vstopila v III. red, toda potem se moram po starem oblačiti. Tukajšnji gospod voditelj so pa, kakor slišim ravno na modo najbolj hudi. Tako in podobno zvene ugovori deklet in žena, gospodičen in gospa, ko gre za vstop v III. red. Vendar pa stvar ni tako huda, kakor se to na prvi pogled dozdeva.

Resnica je, da pravi vodilo III. reda: „Udije tretjega reda naj se drže vsi v svoji noši in obleki tiste srednje poti, ki se slehernemu spodobi, zdrževaje se predragega lišpanja.“ (Pogl. II, § 1). Kaj je tu pretiranega? Prav nič. Kdor o tem vprašanju resno razmišlja, mora priti do spoznanja, da je to edino pametno, edino kristjane vredno.

„Telesna obleka in hoja človeka izdajajo, kaj je v njem.“ (Sir. 19, 27). Kdor preveč gleda na svojo zunanjo obleko in lišp, kaže in opozarja ljudi, da je v tem njegova vrednost, ne pa v bogastvu duše, kar mora biti prvo za človeka. Kdor p r e m a l o pazi na svojo zunanost, razodeva s tem omalovaževanje tistih, s katerimi služi. Srednja pot je torej tudi tu najboljša.

V božjem kraljestvu živi poleg resnice tudi lepota. Lepota narave, bodisi, da jo vidimo v cvetlicah, živalih ali človeku, je sled božje lepote, ker je vso naravo ustvaril Bog. Lepota v stvareh je pa tudi človeku v radost in veselje. In kakor lepota v bogoslužju vodi človeka k Bogu in ga razveseljuje, tako naj bi lepota obleke človeka spominjala na pravi vir vse lepote.

Velik je vpliv lepote na človeka. Tudi vpliv lepote človeškega telesa, ki je ena najlepših umetnin na svetu. Zato je lepota telesa dar božji, talent, za katerega pravilno rabo bo treba enkrat dati odgovor. V raju telo ni potrebovalo obleke, ker je posebna milost božja Adama in Evo tako pokrivala, da jih spolna razlika ni vznemirjala in sta drug v drugem gledala le podobo božjo. Naravni nagoni, ki sami po sebi niso zli, so se pokorili razumu in volji. Toda ko so prastariši odpovedali pokorščino Bogu, se je poželjivost zbudila v njih, in sramovala sta se biti brez obleke. Zato obleka od tedaj nima le namena ščititi pred vremen-skimi neprilikami, ampak tudi, da človeka varuje pred poželjivostjo. Iz tega namena, ki ga ima obleka je razumljivo, kakšna mora biti, da je dostojna. Stotere in tisočere oči počivajo na deklici in ženi, in največ je od njih obleke odvisno, ali dvigajo sočloveka kvišku k spoštovanju žene ali pa ga pēhajo v pogubo. Pisano je: „Zavoljo ženske lepote se jih je že veliko pogubilo, in iz nje se poželjivost kakor ogenj vnema.“ (Sir. 9, 9). Odgovornost za to nosiš ti, deklica ali žena!

Zapoved ljubezni do bližnjega velja tudi o modi. Veliko več je na svetu siromašnih deklet in žena kakor bogatih. Kakor lačni težje prenaša lakoto, ako gre mimo ljudi, ki se gostijo, tako revno dekle težje prenaša svoje uboštvo, ako gre mimo druge, ki je oblečena raskošno in po najnovejši modi. Plemenita duša si izbere raje priprosto, a ob enem lepo obleko, da ne daje revnim še bolj občutiti njihovega uboštva. In koliko deklic je prav zato, ker so dan za dnevom videle krasno perilo in razkošne toalete, zašlo na stranpota, ker so si zaželele le en dan biti tako lepe. Odgovornost za to nosiš ti, deklica ali žena!

Sodobna moda ima tendenco opozarjati v prvi vrsti na telo in ta namen tudi v polni meri dosega. Bilo bi to prav in v redu, če bi glavno in prvo pri človeku bilo telo, ne pa duša, kar pa ni res. Zato lahko rečemo, da je sodobna moda večkrat vzrok mnogoterega človeškega trpljenja. Ne bom tu govoril o higijeni, ker to je stvar zdravnikov, pač pa sem prepričan, da je sodobna moda, ki preveč povdarja zgolj telesnost, vzrok, da mladi ljudje tudi pri sklepanju zakonov gledajo preveč in zgolj na telesnost, premalo pa na duševnost bodočih zakonskih drugov. Navadno se tega poročenci zavedajo šele v zakonu in tedaj je prepozno. Tako pridemo potem do tistega medsebojnega neumevanja, ki je vzrok toliko nesrečnih zakonov in zakonskih ločitev. Zato ima prav III. red, ki kliče s svojimi predpisi o modi: „Nazaj k duši! Ni človek radi telesa človek, ampak radi duše!“

Obleka razodeva človeka. Ona je izraz njegove notranjosti. Deklica ali žena! Ne daj se nikdar motiti od mode, da bi se hotela kazati ljudem t a k o. kakršna nisi in ne maraš biti. Tvoja obleka bodi izraz tvojega

čuta za red in lepo obliko, ona naj bo izraz tvoje radosti in veselja nad lepoto in harmonijo, ki sta odsev večne, božje lepote.

Zato piše apostol Peter: „Vaš okras naj ne bo zunanji, v kodranju las in navešanju zlatnine, ali v noši oblačil, ampak bodite skriti človek srca z neminljivim k r a s o - m krotkega in mirnega duha; to je dragoceno pred Bogom.“ (Peter 3, 3—4.)

P. ROMAN:

Kako Gospod nad belim Cvetom svoje dopadenje izkaže. Darovani plašček ji samo nebo pošlje nazaj. Kako sv. Elizabeta dobi prvo dete.

Različno se pripoveduje, kako je sv. Elizabeta nekoč, ko je bila napovedana na gradu Wartburgu velika pojedina, našla prav pred grajsko cerkvico vsega zanemarjenega ubožca, ki jo je milo prosil naj mu kaj daruje v imenu Jezusovem. Kaj naj stori Beli Cvet? Gostje čakajo gotovo že nestrpni, da pride ona. Denar je bila že razdala, diademčka dati ne sme, ker ni njen, odreči Jezusu pa ni mogoče. Po kratkem pomišljanju sleče svoj dragoceni plašč in ga da kot miloščino ubogemu siromaku. — Nato urnih korakov odide v svojo spalnico, v upanju, da je nihče ni videl. Vendar pa je opazil dvorni mojster in nemudoma je odšel h knezu ter mu vpričo gostov povedal, da je kneginja pravkar oddala svoj plašček. Knez se dobrohotno nasmeje in gostom ljubeznivo odkaže prostore ter odide v zgorajnico. Tu najde Elizabeto vso v zadregi, zakaj po tedanjih običajih ni smela iti brez plašča v odlično družbo. Ko jo pa knez ljubeznivo kara zavoljo njenega početja, se ljubeče ozre vanj in pravi: „Moj gospod, dovolite, da grem kar tako med vaše goste, mi bo že Bog pomagal.“

In res komaj se prikaže v knežji obednici, že ji nevidna roka položi na ramena njen plašček. Gosti zadivljeni gledajo nje prekrasno obličje, občudujejo njeno ljubkost in vedrost. Ljubeznivo jih zabava, da bolj okrepečani od njene besede kakor pa od jedi vstanejo izza mize.

Njen soprog pa je natihem hvalil Boga za vse izredne dobrote, ki jih je v tako obilni meri dajal njegovji ženi Elizabeti.

Sporoča pa se tudi, da je njen oče kralj Andrej poslal nekoč štiri velikaše svojega dvora v Thringijo, naj obišejejo njegovo hčer Elizabeto, kneginjo Turingijsko. In reš so velikaši odšli v starodavno mesto Aachen, tam opravili svojo pobožnost in nato nastopili pot v Wartburg. Knez jih veselo sprejme in visokim gostom ponudi ves grad kot začasni dom. Ko pa hoče pripeljati svojo gospo pred tuje, daljne goste, ga močno v sreču zaskrbi, kaj bodo rekli gostje, vajeni kraljevskega sijaja, spričo skromnih Elizabetinih oblek.

Ves skrben razodene Elizabeti te pomisleke, ki mu ljubeznivo zagotovi, da je njegova bojazen odveč. In poklekne v svoji spalnici — ter prosi pomoči od zgoraj. Nato vzame vsa oblačila, ki so bila količkaj primerna, najlepša izbere in si jih nadene.

Ko pride pred dvorjanike svojega očeta, jo le ti skoraj pozabijo pozdraviti, vsi so sprva v zadregi spričo tolikega sijaja in nato se ne

morejo dovolj načuditi blesteči njeni zunanosti. Že njen obrazek, ves mladosten, nežna milina žene, prekrasne kakor rosa čiste oči, vse to jih tako prevzame, da ni moč povedati. Njena obleka pa je bila taka, da se sama francoska kraljica lepše ne more obleči.

Knez sam je presenečen in po odhodu gostov vpraša svojo ljubo kneginjo, odkod je vendar dobila ves ta sijaj? In kneginja mu samo odvrne: „Vidiš, kako Gospod vse prav obrne, celo navaden žamet obda s prelestjo in bleskom.“

Beli Cvet usmiljena Elizabeta dobi svoj dragoceni plašček nazaj.

L. 1222., ko je bila stara šestnajst let, je prvič začutila sladko skrivnost matere. Ko se je bližal čas, da rodi, je odšla v samotni grad Kreuzburg in tam je njen prvi sinček Herman, 28. marca 1223 zagledal luč sveta.

Knez je neizmerno srečen, ko vidi svojo mlado gospo kneginjo sklonjeno nad prvorojenim. In v spomin na to da sezidati pod gradom krasen kamenit most, ki še danes stoji.

Kako sveta Elizabeta pri vsej svoji sreči ni pozabila nesreče drugih, o tem govori naslednje poglavje.

1. Kaj je to, spovedni odpustek? — I. T.

Spovedni odpustek je popolni odpustek, s katerim hoče cerkev tistemu, ki ga dobi, nakloniti odpuščanje vseh časnih kazni za vse že odpuščene grehe. Imenuje se *s p o v e d n i*, ker se more dobiti le pri spovedi, ne pa kakor se dobivajo drugi odpustki izven spovedi. Pogoji so čisto preprosti:

S p o v e d n i k mora biti član „Evharistične zveze.“ To je bratščina za duhovnike, ki se zavezujejo, da bodo kjer mogoče pospeševali pogosto ali celo vsakdanje sveto obhajilo. Zato jim je dal papež dne 10. avgusta 1906 to pravico. Drugi duhovniki te pravice nimajo.

S p o v e d a n e c ali *s p o v e d a n k a* mora iti dnevno ali vsaj petkrat na teden k obhajilu.

Poleg tega je potrebno, da ima spovednik namen podeliti odpustek in spovedanec ali spovedanka namen prejeti odpustek. To se pravi, *s p o v e d n i k* mora imeti namen dati odpustek za en teden ali za več tednov, kakor ima pač spovedanec navado hoditi k spovedi. *S p o v e d a n e c* ali *s p o v e d a n k a* pa mora vsakokrat, kadar želi odpustek prejeti, vselej za to prositi pri spovedi.

Molitev za te odpustke ni predpisana nobena. Obenem z odvezo grehov, prejme spovedanec tudi odpuščanje vseh časnih kazni za greh, to je spovedni odpustek. Lahko ga seveda dobijo tudi taki, ki niso v III. redu.

2. Vedno pišete o ljubezni do sovražnikov, kaj pa so dolžni tisti storiti, ki so bližnjega razžalili? — J. N.

Samo po sebi je razumljivo, da je vsak kristjan, ki je bližnjemu škodoval na imetju, na zdravju, na časti in dobremu imenu, ali ga zmerjal, dolžan tudi zadostiti. Kakor je razvidno iz *v p r a š a n j a* ne gre za škodo narejeno na imetju ali zdravju, ampak gre za škodo narejeno na časti in dobremu imenu. In glede tega pravi Gospod: „Če torej prineseš svoj dar k oltarju, in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar tam pred oltarjem, in pojdi, da se poprej spraviš s tvojim bratom, in potem pridi in daruj svoj dar. (Mt. 5, 24).“

Jasno je torej, da mora razžalivec popraviti storjeno škodo na časti in dobremu imenu. To je različno, kakor je razžaljenje različno. Kdor obrekuje, to je, kdor raznaša izmišljene napake o bližnjem, mora preklicati pred tistim, pred katerim je obrekoval. Isto velja, če kdo bližnjega *k r i v o s o d i*, *s u m n i č i* itd. Kdor *o p r a v l j a*, to je, kdor raznaša resnične napake bližnjega, tega ne more sicer preklicati, dolžan pa je o bližnjem v pričo istih potem dobro govoriti, da popravi, kar more. Če kdo koga razžali vedoma in hote, recimo z zbadljivo besedo, zmerjanjem itd., tedaj je dolžan prositi oproščenja in žaljive besede preklicati.

če pa kdo koga razžali ne véde in ne hote, strogo vzeto ni dolžan prositi oprostjenja, ker nima greha, kakor nima kuharica greha, če po nesreči krožnik ubije. Lepo pa je, če se oprusti, ker včasih iz takih nehotenih žalitev nastane dolga mrznja ali celo sovraštvo.

3. Kaj velja glede klecanja, ki je predpisano pri nekaterih molitvah za odpustke? — M. K.

Pri tistih molitvah, pri katerih je predpisano, da se imajo kleče opraviti, je treba pač ta pogoj izpolniti. Seveda je samo po sebi razumljivo, da taki ljudje, ki vsled starosti, bolezni itd. težko kleče, lahko opravijo te molitve tudi sede ali leže v postelji. Prav tisto velja, če kdo na pol kleči in napol sedi, ker so klopi mnogokrat tako narejene, da je težko drugače mogoče. Telo mora molitev pospeševati, ne pa ovirati.

Slika »Marijinega vnebovzetja«.

Pinturicchio; po naše „slikarček“ italijanski mojster, odličen umetnik, ki je visoko nadkriljeval svoje mojstre učenike kakor Fiorenza di Lorenzo, zatem Pietra Perugina in druge. Delal je tudi prekrasne freske v svetovnoznanu sikstinski kapeli. Krasno je tudi v slikah podal življenje sv. Bernardina Sijenskega. Naša slika predstavlja Marijino kronanje po vnebovzetju in je delo iz njegovih zrelih let. Sedaj se nahaja prekrasna slika v vatikanskih galerijah. P. R.

P. Bernardin Klumper.

Dne 6. maja je v Rimu umrl prejšnji generalni minister frančiškanskega reda P. Bernardin Klumper v starosti 67 let. Rojen v Amsterdamu na Holandskem je studiral v Rimu na gregorijanski univerzi, kjer je postal doktor bogoslovja in modroslovja. V večnem mestu je bil tudi leta 1888 posvečen za mašnika. Ko pa je bil leta 1904 papež Pij X. izdal pismo o novi kodifikaciji (preureditvi) cerkvenega prava

in določil za to komisijo kardinalov in vodilnih cerkvenih pravnikov je P. Bernardin obenem s kardinalom van Rossumom spadal k prvim 17 konzultorjem. Na redovnem kapitulju maja meseca leta 1921 v Asizu, je bil P. Bernardin izvoljen za generalnega ministra celega reda. To službo je opravljal kot prvi Nizozemec do leta 1927. Posebno je skrbel in se trudil za zunanje frančiškanske misijone. Naj počiva v miru!

Tako daleč smo že...

V Turčiji je otrokom pod petnajstimi leti prepovedan obisk ameriškanskih filmskih predstav, ker kvarno vplivajo na nrvnost mladine. Ista prepoved obstoji tudi na Kitajskem in Japonskem. Tako daleč smo torej že, da se morajo poganske dežele braniti pred kulturnim vplivom „krščanskih.“ Heskett Bell, prejšnji guverner iz Ugande opozarja vladu na veliko nrvno pokvarjenost, ki so jo ameriškanski filmi povzročili v Afriki. Nič ni bolj škodovalo vplivu belokožcev pri domači-

nih, kakor uprav proizvajanje teh filmov.

Trpljenje katoliške duhovščine v Rusiji.

Na Poljskem, kjer biva sedaj mohilevski nadškof monsignor Edvard Ropp v izgnanstvu, je izšla uradna statistika katoliške cerkve v Rusiji, iz katere povzamemo nekatere pretresljive številke. Od 233 duhovnikov te naškofije jih biva le še 46 v Rusiji, 30 jih vzdihuje po ječah ali v še hujših jetniških taboriščih, 106 jih živi na Poljskem kjer čakajo, kdaj se bodo mogli vrniti nazaj v Rusijo, 74 od njih začasno deluje v Litvi, 17 pa v drugih deželah. Osemdesetletni nadškof Ropp je bil l. 1919 zaprt, na smrt obsojen in končno izgnan. Vsi apostolski administratorji in podrejeni škofje so zaprti po ječah deloma pa pregnani, od nadškofijskega kapitlja sta dva v ječi, pet jih je pa v pregnanstvu.

Visoke šole v misijonskih krajih.

V daljšem članku poroča papežev dnevnik „Osservatore Romano“ o nujni potrebi visokih šol v misijonskih krajih. Moskovska boljševiška vlada vzdržuje samo v Rusiji sedem višjih šol z izrecnim namenom, izobraziti revolucionarne voditelje proti krščanstvu v vzhodni Aziji. Znano je, da je nova narodna vlada na Kitajskem sovražna krščanstvu in skrbno pazi na to, da ne bi v javne šole prišel kak verski vpliv. V Indiji je angleška vlada, tako za Indijce same, kakor tudi za mohamedance ustanovila po eno lastno versko visoko šolo. Tudi mnoge protestantovske sekte so v tem oziru veliko napravile in dandanes se hvalijo, do so vsi pomembnejši voditelji v Indiji in na Kitajskem, prišli iz njihovih šol. V celem imajo v Indiji 37, na Japonskem 18 in na Kitajskem 15 univerz, čeprav se seveda te univerze ne morejo primerjati našim evropskim. Kako zaostalo je v tem oziru katoliško šolstvo, lahko spoznamo iz tega, da imajo

katoliški misijoni v Indiji le 16 univerz, na Japonskem eno in na Kitajskem tri. Katoliškim misijonom pa zato manjka potrebnih moči in gmotnih sredstev, ker ima katoliško ljudstvo veliko premoženja za to važno izobraževalno delo v misijonskih deželah. Naše katoliško ljudstvo, po pravici poudarja „Osservatore Romano“ ima radodarne roke za vse mogoče potrebe paganskih misijonov. Rado daje za postavitve uboge misijonske cerkvice, za paganske otroke, in poganske sirote, za stradajoče in novospreobrnjene, toda če stopi predenj misijonar in prosi za ustanovitev katoliške univerze v kaki poganski deželi, tedaj je katoliškemu ljudstvu težko dopovedati, kako zelo je to potrebno.

Znamke sv. Antona na Portugalskem.

Minister trgovine na Portugalskem je v spomin 700 letnice sv. Antona izdal vrsto znamk, ki predstavljajo dogodke iz življenja svetnika na Portugalskem in kraje, posvečene sv. Antonu na Portugalskem, kakor n. pr. Sé Velha, staro lisbonsko stolnico, njegovo rojstno hišo, Santa Cruz v Koimbri, kjer je bil svetnik preoblečen za frančiškana i. t. d.

Katoliške ameriške univerze časte frančiškana P. Avgušтина Gemellija.

Odbor skupine katoliških ameriških univerz je na predlog akademskega senata sklenil podeliti častni doktorat filozofije rektorju katoliške univerze presv. Srca v Milanu P. Avguštinu Gemelli. S to podelitvijo hočejo izreči priznanje za veliko delo, ki ga je izvršil P. Avguštin z ustanovitvijo katoliške univerze, za njen razvoj in za obsežno znanstveno delo na polju psihologije (dušeslovja). Katoliške ameriške univerze hočejo s tem pokazati tudi svojo prisrčno naklonjenost do katoliške univerze presv. Srca in

zelo oživotvorili ž njo vedno tesnejše idejne in kulturne vezi.

Kosilo ubogim na čast sv. Antona.

Turinški frančiškani so v spomin obletnice sv. Antona Padovanskega prvo. nedeljo meseca junija povabili sto revežev na kosilo. K lepemu prazniku ljubezni je prišel tudi nadškof Fossati, ki je mize blagoslovil ter imel na bedne primeren nagovor. Kosilo je počastila z obiskom tudi piemontska knežja dvojica.

Iz detektiva duhovnik.

Pred kratkim je bil v Ameriki posvečen za duhovnika P. Daniel Daly, prejšnji čikaški detektiv. Mor-da mu je navdala to misel beda in nenravnost, ki jih je v svojem poklicu tolikrat imel priliko opazovati. Detektiv namreč ne poboljšuje, to more samo duhovnik, ki očeta, mater in otroke navaja k spolnovanju božjih zapovedi. V zadnjem času je

bil na poljskih dopisnicah natisnjen sledeči poziv: „Vzgajajte dobro svoje otroke in lahko bomo zaprli svoje jetnišnice. Potem ne bo več zločincev.“

Ali že več —

da ima trenutno kardinalski kolegij devetinpetdeset članov (namesto sedemdeset), namreč pet kardinalov-škofov, petdeset kardinalov-mašnikov in štiri kardinale-dijakone;

da je sedaj v katoliški cerkvi 1604 patriarhatov, nadškofij, škofij, prelatur, opatij, apostolskih vikarijatov in prefektur;

da ima sveta stolica diplomatske zastopnike pri šestintridesetih državah in poleg tega še enoindvajset apostolskih delegatov;

da ima petintrideset narodov svojega zastopnika pri sveti stolici.

Vzor Frančiškove mladine Sv. Anton Padovanski.

Slovo od domovine.

Komaj je prejel sv. Anton dovoljenje, da sme oditi v misijone, že se je pričel z vso vnemo pripravljati za dolgo pot proti vročemu afriškemu obrežju. V spremstvo je dobil brata lajnika, ki mu je bilo ime Filip. Zelo verjetno je, da sta se oba misijonarja ukrcala v lizbonskem pristanišču in tako je imel sv. Anton priliko pozdraviti svoje sorodnike in prijatelje. Ne ve se, v kakšnem razmerju je bil s svojimi domačimi

in kaj se je zgodilo do tedaj s starši, brati in sestrami. Gotovo je, da je takrat še živela svetnikova mati, morda tudi oče, do katerih je gojil Anton vedno najgloblje spoštovanje in najmočnejšo ljubezen.

Ne smete misliti, ljubi moji mladi prijatelji, da se odpove nežnim čustvom do svojih dragih tisti, ki je zapustil dom ter se prostovoljno žrtvoval službi Gospodovi. Nasprotno, ta ljubezen postane močnejša in lepša, ker je pač čistejša in vsa čez in čez prepojena z božjo ljubeznijo.

Misliti si torej moremo, kako pristržno je bilo slovo na libonski obali, saj je bil sv. Anton prepričan, da se ne bo več vrnil, ampak da bo v daljnem Maroku preliv svojo kri za Gospoda.

Toda njegova vroča želja, postati mučenec, se ni uresničila. Bog je imel z njim povsem druge namene. Komaj je stopil svetnik na afriška tla, že je smrtno nevarno zbolel.

Proti italijanskemu obrežju.

Predstavljati si moremo, koliko je pretrpel naš mladi misijonar v tisti bolezni. Prišel je v Afriko, da bi tu oznanjal vero v Kristusa, da bi spreobrnil čim več nevernikov, da bi s svojo krvjo dokazal resnično ljubezen do Gospoda — zdaj pa je priklenjen na posteljo. Bolezen pa ga ni hotela popustiti in je trajala cele dneve, tedne in mesece, ne da bi mu dala količkaj upanja na ozdravljenje. Bila je to dolgočasna mrzlica, trdovratna, neozdravljiva, ki ga je začela prepričevati, da je volja božja povsem drugačna kot njegova in da se bo moral odpovedati svoji iskreni želji po mučeništvu.

Brat Filip je obvestil predstojnike o svetnikovi bolezni. Le-ti pa so zahtevali, naj se čimprej oba vrmeta v domovino. Spomladi leta 1221. se mu je zdravje nekoliko zboljšalo, zato se je s tovarišem zopet ukrcal za vrnitev na Portugalsko s tihim upanjem, da si bo le-tam utrdil zdravje ter se z nova podal v Maroko.

Med tem, ko je plula ladja proti domovini, izbruhne naenkrat strašna nevihta, ki je trajala več dni, in pritira ladjo na siciljansko obrežje.

Cudovito redovno zborovanje pri Mariji Angelski.

Istega leta, ko je prinesla previdnost božja sv. Antona na siciljanski otok, se je vrnil ustanovitelj frančiškanskega reda sv. Frančišek Asiški iz Vzhoda, kjer je pridigoval Saracenom in je obiskal svetišča v Palestini. Kmalu nato je sklical brate k cerkvi Marije angelske na veliko zborovanje. Sešlo se je tam več kot 5000 bratov.

Prišel je tudi ustanovitelj pridigerskega reda sv. Dominik in kardinal Hugolin, ki je vsaki dan obiskoval sv. Frančiška in njegove brate. Kadarkoli je prišel, je našel mnogo radosti in duhovne vneme.

Ko je na ravnici okoli Svete Marije videl sedeti brate v gručah po sto, dvesto, tristo, vse zaposlene s pogovori o Bogu, v molitvi, v solzah, v delih ljubezni in pri tem vse tako tihe, da ni čul ne ropota, ne šuma, se je čudil nad tako urejeno množico in je rekel s solzami in spoštovanjem: „Resnično, to je tabor in vojska vitezov božjih.“

V tej veliki množici nisi slišal pravljic ali smešnic, temveč kjerkoli se je zbrala truma bratov, so molili ali brali brevir, objokovali svoje in svojih dobrotnikov grehe ali pa se pogovarjali o zveličanju duš. Za stanovanja so si napravili šatore, za posteljo jim je služila gola zemlja ali otep slame, za zglavje pa kamen ali lesena klada. Kdorkoli jih je slišal ali videl, jih je vsled tega močno spoštoval in glas o njih svetosti je segal tako daleč, da je s papeškega dvora, ki je bil tedaj v Perudži, in

iz drugih krajev spoletanske doline prišlo mnogo grofov, baronov in vitezov ter drugih plemenitašev, kardinalov, škofov in opatov z velikim številom klerikov, pa tudi ogromne množice preprostega ljudstva, da bi videli to tako sveto in veliko, a ponižno zborovanje, kakršnega s tolikimi svetimi možmi svet še ni videl. Posebno pa so vsi ti prišli gledat poglavarja in najsvetejšega očeta teh svetih mož, ki je zbral to pobožno čredo, da hodi za sledovi pravega pastirja Kristusa.

In ta najvišji Pastir je hotel pokazati, kako skrbi za svoje ovčice in kako posebno ljubi svoje uboščke s tem, da je navdihnil prebivalce mest Perudže, Spoleta, Folinja, Spela in Asiza ter drugih okoliških krajev, naj temu svetemu zboru prineso jedi in pijače. In glej! Na mah so prišli iz omenjenih krajev ljudje z osli, konji in vozovi, obloženi s kruhom in vinom, bobom in sirom ter drugimi jedmi. Vrh tega so prinesli prte, vrče, čaše in drugo posodo, ki je bila potrebna za tako množico. In srečnega se je štel, kdor je več prinesel ali skrbneje stregel, da so celo vitezi in baroni in drugi plemenitaši, ki so bili prišli gledat, stregli s ponižnostjo in spoštovanjem.

Sveti Anton v Porcijunkuli.

Tudi sv. Anton je bil navzoč pri tem veličastnem zborovanju.

Iskreno je pač želel osebno spoznati svojega serafinskega očeta ter obiskati presrečno mesto, ki je postalo zibelka novega reda.

Na kakšen način je prišel iz Sicilije v Umbrijo, nam ni znano. Soudijo, da iz Neapla, preko Rima v Asiz in sicer peš. Vse to priča, da se mu je povrnilo izgubljeno zdravje.

Ne vemo sicer, če je v Porcijunkuli govoril s svojim serafinskim očetom vsled tolike množice bratov, gotovo pa je, da ga je videl in da je mogel upreti svoj pogled v njegov nedolžni obraz.

Predno je sv. Anton zapustil drago cerkvico Marije angelske, stopi k njemu brat Gracijan, provincijal iz Bolonije, ves zavzet radi svetnikove ponižnosti in ga vpraša: „Ali si duhovnik?“

„Da, oče moj, duhovnik sem po Gospodovi milosti.“

„Ali hočeš iti z menoj?“

„Če vam je tako všeč, oče moj, sem pripravljen iti, kamorkoli me kliče Gospod.“

„Če je tako, pojdiva!“

Provincijal ga pelje v svojo provincijo ter ga pošlje v samostan Montepaolo, kjer je sv. Anton bral vsaki dan sv. mašo za ondotne brate.

To je bila edina služba tega mladega redovnika, ki je bil poln učenosti in modrosti, poln serafinske in apostolske gorečnosti. Pa je bil zelo vesel in zadovoljen, da je po tako dolgotrajnem in razburljivem popotovanju končno vendar prišel v samostan miru, zbranosti in molitve, da se tako pripravi na poslanje, ki mu ga je določilo nebo.

Izlet „Sestric sv. Klare“ na Šmarno goro.

(30. junija 1931.)

Naposled smo se zedinili. Ampak to ni tako enostavno, kakor bi si kdo mislil.

„Jaz grem na počitnice!“ „In moja teto zob boli!“ „Jaz ne morem, ker bo mojega papačka takrat glava bolela!“ „Ja, toda to je preveč! Ali ti veš že naprej?“ „Ne“ — ampak mamica je rekla, da gre tedaj ona sama na počitnice....“

Torej, take so drobne slike iz našega dogovarjanja. Koliko jih gre? S težavo in pogumom sešteje naša gdčna Valerija to trumo, ki se zglaš in znese število: okoli 40.

Drugo jutro ob 6. uri avtobus pred našo cerkvijo. Sestrice prihajajo od vseh strani. Silno živahno je. Neka mamiča pripelje Nives in še mlajšo punčko in kar žal ji je, da ne more z nami. Naposled: tu-tu-tuu in zdrčimo po gladki cesti tja v Šiško skozi Št. Vid. In vmes sladka pesem: Na planincih solnčece sije ..., Bog je vstvaril zemljo ..., Gor čez izaro, gor čez gmajnico.

Tacen in nato še savski most, pa smo pred Šmarno goro. Oh, ta pot! Kar ni konca. Med potjo smo ujeli črnega rogača, ki je potem eni naših punčk glavobol ozdravil. Zatem smo našli malo zeleno žabico in dolgorepega martinčka. Kajpada smo imeli važne pogovore. Ko je bila ura osem, smo bili že vsi v cerkvi, da se udeležimo svete maše. Naš organist P. Frančišek je bil zadržan in ni mogel z nami, pa smo kar same zapele vse pesmi, tako da se je sv. daritev prav slovesno opravila. Za sklep pa je prvič zadonela himna sestric tako visoko.

In po maši! Prazni želodčki in urne noge — vsaki svoje si žele. Zelodčke so nam podprli z vsemi dobrotami, ki smo jih prinesli s seboj. Nekaj dobrih src je naklonilo primerno vsoto denarja, tako, da je bilo za vse poskrbljeno. Nato pa je naš dvorni fotograf odprl črno škatljico in nas vse trikrat ujel. In igre! Vse mogoče! Najhujše so bile kazni. Celo g. voditelj je moral pred strogo sodbo in fotograf tudi. Mu ni nič pomagalo, da je milo prosil prizanašanja. Vsi smo enaki in je moral revež zlesti na streho ograje. Čas je minil, da same nismo vedele kedaj, kaj kmalu je bilo treba nazaj. Zabave je bilo še vse polno. No in nesreča je hotela, da so dve sestrici, ki so hotele biti strašno urne, padle malce na kolena in tekla je krvica. G. P. voditelj je nagajal: „Če teče kri 'z kolena teče, kako je lep otroški stan...“

Nazaj grede smo se nekatere oglasile še v Tacnu, prvikrat smo pozdravile tudi me v lični kapelici sv. Antona in si malo ogledale vrt in samostan. Nato pa domov in kar prehitro je minil dan. Drugo leto bo pa še lepše, upamo in še več nas bo, zakaj letos so odšle že mnoge na počitnice.

Izlet sedanjih in bodočih „Sestric sv. Klare“ k sv. Luciji.

Prejeli smo sledeče pismo:

Prečastiti gospod dr. p. Roman!

Kakor Vam je že znano, smo bile zopet na izletu. To pot na skaručini, pri sv. Luciji. Z nami so bile tudi male deklice iz otroškega „Vrtca“, č. s. Frančiškanke in g. Francka. Preskrbele so nas z vsem dobrim, za kar smo jim zelo hvaležne. Ljubi Bog nam je dal krasno vreme. Imele smo tudi srečo, namreč med potjo smo naletele na dva voznika, katera sta bila tako prijazna in nas vse sprejela na vozove, da smo dospele tako hitreje na naš cilj:

Ves izlet je bil pravo veselje in smeh. Nekaj nam pa le ni bilo prav. Deklice, katere smo poslale Vas g. pater povabiti, so nam povedale, da se ne morete z nami udeležiti. Kaj takega ne smete nikdar več storiti. Nikogar ni bilo, ki bi nam obrazložil pomen lepih slik, katere smo videle

na Skaručni. Manjkalo je pa tudi našega fotografa, Vašega brata. Bila je res upravičen naša mala jezica.

Kaj ne prečastiti g. voditelj, prihodnjic bodete vse to popravili in pohiteli v naše, veliko veselje z nami na izlet.

Vaše hvaležne

Sestrice.

Drobne vesti iz življenja Frančiškove mladine.

V Ptujju je bila ustanovljena meseca majnika t. l. zveza Frančiškovih križarjev, ki se prav izorno giblje. Vodi jo g. p. Miroslav Godina. V kratkem dobimo podrobnejše vesti o njeni ustanovitvi in njenem razvoju.

V Mariboru je bil prvi slovesni sprejem Frančiškovih križarjev 14. majnika pri popoldanski službi božji. Sprejemal je p. Krizostom iz Ljubljane. Mariborčani so za križarje zelo zavzeti; všeč jim je zlasti njih gala uniforma.

V Studencih pri Poljčanah so imeli otroci 16. in 17. julija majhen misijon, ki so se ga z velikim navdušenjem udeleževali. Bila je to priprava na sprejem v zvezo Franč. križarjev in sestic sv. Klare, ki bo v kratkem.

Mariborske sestrice sv. Klare pri čč. šolskih sestrah so proslavile 700 letnico smrti sv. Antona 13. junija z lepo cerkveno slovesnostjo, procesijo z lilijami in z mično akademijo v šolski dvorani. Ena izmed sestic sv. Klare je sama zložila lep prizorček iz življenja velikega Padovanskega svetnika. — Sestrice imajo svoj misijonski odsek, ki zelo živahno deluje. V kratkem nameravajo prirediti pod spretnim vodstvom č. s. Bogomire celo misijonsko razstavo.

Pri novi maši preč. p. Kasijana Fariča v Mariboru so nastopili križarji in sestrice v svojih lepih uniformah. Vse jih je občudovalo.

Ljubljanski križarji imajo sestanke v počitnicah ob četrtkih, sestrice pa ob sredah. Pridno prirejajo tudi izlete.

Nove knjige.

Alojzij Stroj: *Sveti Anton Padovanski*. — Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena v platno vez. rdeča obreza Din 24, z zlato obrezo Din 28, v usnje z zlato obrezo Din 48, usnje bogato pozlačeno Din 52.

Ob 700 letnici sv. Antona Padovanskega je prav in koristno, da se češčenje tega svetnika, dobrotnika revnih in potrjih nanovo oživi. K tem naj pripomore tudi ta molitvenik. Poleg kratkega življenjepisa velikega svetnika, obsega molitvenik tudi trinajst torkov na čast sv. Antonu Padovanskemu in druge običajne molitve. Vsem častivcem sv. Antona molitvenik toplo priporočamo.

Felia Timermans: *Župnik iz cvetočega vinograda*. Ljubljana 1931. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena broš Din 35, vez. Din 45.

Pričujoča povest pisatelja, po rodu Flamca, je pesem čiste duhovne vedrine in svetle vernosti, pesem idilične lepote in harmoničnega življenja, seveda z vidika večnosti, kjer se strinjajo bregovi nesoglasja in razdvojenosti osebnega človeškega trpljenja pred zadnjo, najlepšo božjo

skravnostjo življenja. Zato tisti, ki v povesti pričakujejo zgolj dogodkov in takozvanega „interesantnega čtiva“, ne bodo prišli na svoj račun. Kdo knjigo kupi, ga ne bo razočarala.

Ivan Pregelj: *Magister Anton*. Ljubljana 1930. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena broš. Din 45, vez. Din 60.

Vodilna misel tega lepega romana našega znanega pisatelja je izražena v besedah sv. pisma, ki jih je pisatelj sam postavil kot motto: „Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovce. Najemnik pa zbeži, ker je najemnik in ga za ovco ni skrb.“ Zato roman izzveni v povečevanju dušebrišništva dobrega svečenika. Da je umetniški roman na višku, to nam jamči ime znanega pisatelja. Roman toplo priporočamo.

St. Premrl: *12 Tantum ergo s slovenskim besedilom „V zakramentu vse sladkosti.“* II. izdaja, za mešani zbor in orglje.

Za te evharistične speve je že od nekdaj veljalo načelo: Kratko, veličastno in lahko. Za vzor je bil postavljen Ettov *Tantum ergo*, ki se nahaja v Ceciliji. Tudi Premrlovi spevi so kratki, veličastni, srednje teži, tedaj priporočljivi. Z novim obrednikom pridejo ti spevi v veljavno

Sopek: *10 cerkvenih pesmi za mešan zbor*, zložila dr. M. Alak. Eklat. Skladateljica nam je že podala evharistične speve, ki so se zlasti šibkejšim zborom priljubile. Tudi ti spevi, dasi ne nudijo nič posebnega novega, so prikupljivi, lahki in bodo gotovo dobro došli manjzvežbanim zborom. Oboje zvezke je založila Jugoslovanska knjigarna, cena partiturno Din 20.

Anica Lebar: *Med pomladjo in poletjem*. Ljubljana 1931. Založila uprava „Vigredi.“ Cena Din 10.

Lepa knjižica obsega 12 predavanj o dekliški samovzgoji. Nima toliko namena poučevati, ampak dati pobudo za razmišljanje o raznih vprašanjih, ki jih življenje dekletom zastavlja in odgovora od njih zahteva. Knjižica želi izpopolniti nedeljske popoldneve z urico tihega premisleka o tem, kaj življenska pomlad od deklet zahteva in kaj življensko poletje od njih pričakuje. Naj bi dekletom namenjena predavanja našla prijazen sprejem med njimi.

François Mauriac: *Gobavca je poljubila*. Ljubljana 1931. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena broš. Din 30, vez. Din 40.

Pisatelj je umetnik svetovnega slovesa. Dasi odločen katoličan, ga je treba imenovati med onimi, ki danes zavzemajo vodilna mesta v francoski književnosti. To katoliško stališče pa je seveda tudi odločilno vplivalo na njegova umetniška ustvarjanja. Njegovi ljudje in pokrajine so vzeti iz resničnega sveta. Glavni temelj njegovega ustvarjanja je človeška osebnost sama, ki ga vodi do najskrivnejših, tudi podzavestnih globin človeške narave, kjer se človek muči s strastmi, kakor se Bog z vragom bori, če smemo tako reči. Pri njem se nagon in vest, živalski in duhovni človek dvobojujeta v enem samem srcu. Zato je povest tudi dušeslovno zanimiva.

Razno.

Prošnja:

G. Ferdinand Bračko, tretjerednik, po poklicu cerkovnik in krojač, prosi preč. župnijsko duhovščino za cerkovniško mesto, ki ga je bil vsled boleznj lansko leto izgubil. Stanuje: Vinička vas, pošta sv. Barbara pri Mariboru.

Zahvala za molitev:

J. D. iz Čerenuč se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, lurški Materi božji, sv. Kozmu in Damijanu in sv. Antonu Padovanskemu za uslišanje.